ŽIVOT
GOSPODA I SPASITELJA
NAŠEGA
ISUSA KRISTA

NAPISAO
SVETI IVAN

ST. LUKE IN CROATIAN
furnished by
The Pacific Agency
AMERICAN BIBLE SOCIETY
224 McAllister St.
San Francisco.

ŽIVOT

GOSPODA I SPASITELJA

HAŠEGA

ISUSA KRISTA

NAPISAO

SVETI IVAN.

U BEOGRADU
IZDANJE BRITANSKOGA I INOSTRANOGA
BIBLIJSKOGA DRUŠTVA
1929.

Made in Yugoslavia

Фабрика Маричића и Јанковића
Београд

SVETO EVANĐELJE PO IVANU.

GLAVA 1.

Vječna riječ postala tijelom.

U početku bijaše riječ, i riječ bijaše u Bogu, i Bog
bijaše riječ. 2 Ona bijaše u početku pri Bogu.
3 Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije po-
stalo, što je postalo. 4 U njoj bijaše život i život
bijaše svjetlost ljudima. 5 I svjetlost se svijetli u
tami, i tama ju ne obuze. 6 Posla Bog čovjeka
po imenu Ivan. 7 Ovaj dođe za svjedočanstvo
da svjedoči za svjetlost da svi vjeruju kroz nju.
8 On ne bijaše svjetlost, nego da svjedoči za svjet-
lost. 9 Bijaše svjetlost istinita koja obasjava
svakoga čovjeka, koji dolazi na svijet. 10 Na svi-
jetu bijaše, i svijet po njoj posta, i svijet ju
ne poznade. 11 K svojima dođe, i svoji ga ne
primiše. 12 A koji ga primiše dade im vlast da
budu sinovi Božji, koji vjeruju u ime njegovo.
13 Koji se ne rodiše od krvi, ni od volje tjelesne,
ni od volje muževlje, nego od Boga. 14 I riječ
postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i
istine; i vidjesmo slavu njegovu, slavu, kao jedi-
norodnoga od oca. 15 Ivan svjedoči za njega i
viče govoreći: ovaj bijaše za koga rekoh: koji za-
mnom ide, predamnom postade, jer prije mene bi-
jaše. 16 I od punosti njegove mi svi uzesmo bla-

godat za blagodat. 17 Jer se zakon dade preko
Mojsija, a blagodat i istina postade od Isukrsta.
18 Boga niko nije vidio nikad: jedinorodni sin
koji je u naručju očinom, on ga je objavio.

Svjedočenje Krstitelja o janjetu Božjem.

19 I ovo je svjedočanstvo Ivanovo kad poslaše
Židovi iz Jeruzolima svećenike i levite da ga
zapitaju: tko si ti? 20 I *on* prizna, i ne zataja, i
prizna: ja nijesam Krst. 21 I zapitaše ga: tko si
dakle? Jesi li Ilija? I reče: nijesam. Jesi li pro-
rok? I odgovori: nijesam. 22 A *oni* mu rekoše:
tko si? da možemo kazati onima što su nas po-
slali: što kažeš za sebe? 23 Reče: ja sam glas
onoga što viče u pustinji: poravnite put Gospodi-
nov; kao što kaza Izaija prorok. 24 I bijahu po-
slanici od fariseja, 25 I zapitaše ga govoreći
mu: zašto dakle kršćavaš kad ti nijesi Krst ni
Ilija ni prorok? 26 Odgovori im Ivan govoreći:
ja kršćavam vodom, a među vama stoji, koga vi
neznate. 27 On je onaj što će doći zamnom, koji
bijaše predamnom; kome ja nijesam dostojan od-
riješiti remena na obući njegovoj. 28 Ovo bi u
Betaniji preko Jordana gdje Ivan kršćavaše. 29 A
sutradan vidje Ivan Isusa gdje ide k njemu, i reče:
gle, jagnje Božje koje uze *na se* grijehe svijeta.
30 Ovo je *onaj* za koga ja rekoh: zamnom ide
čovjek koji predamnom postade, jer prije mene
bijaše. 31 I ja ga neznadoh; nego da se javi
Izraelu zato ja dođoh da krstim vodom. 32 I
svjedoči Ivan govoreći: vidjeh Duha gdje silazi
s neba kao golub i stade na njemu. 33 I ja ga
neznadoh; nego onaj koji me posla da krstim vo-
dom on mi reče: na koga vidiš da silazi Duh i
stoji na njemu, to je *onaj* koji će krstiti Duhom

svetim. 34 I ja vidjeh i zasvjedočih da je ovaj
sin Božji.

Isusovi prvi učenici.

35 A sutradan opet stajaše Ivan i dvojica od
učenika njegovih, 36 I vidjevši Isusa gdje ide,
reče: gle, jagnje Božje. 37 I čuše ga oba uče-
nika kad govoraše, i otidoše za Isusom. 38 A
Isus obazrevši se i vidjevši ih gdje idu za njim,
reče im: što ćete? A oni mu rekoše: Rabi! (koje
znači: učitelju) gdje stojiš? 39 I reče im: do-
đite i vidite. I otidoše, i vidješe gdje stajaše; i
ostaše u njega onaj dan. A bijaše oko devetoga
sata. 40 A jedan od dvojice koji čuše od Ivana
i iđahu za njim bijaše Andrija brat Šimuna Petra;
41 On nađe najprije brata svojega Šimuna i reče
mu: mi nađosmo Mesiju, koje znači Krst. 42 I
dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši nanj reče:
ti si Šimun, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kefa, koje
znači Petar. 43 A sutradan namisli izići u Gali-
leju, i nađe Filipa, i reče mu: hajde zamnom.
44 A Filip bijaše iz Betsaide iz grada Andrijina
i Petrova. 45 Filip nađe Natanaela, i reče mu:
za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, nađosmo
ga, Isusa sina Josipova iz Nazareta. 46 I reče
mu Natanael: iz Nazareta može li biti što dobro?
Reče mu Filip: dođi i vidi. 47 A Isus vidjevši
Natanaela gdje ide k njemu reče za njega: evo
pravoga Izraelca u kome nema lukavstva. 48 Reče
mu Natanael: kako me poznaješ? Odgovori Isus
i reče mu: prije nego te pozva Filip vidjeh te kad
si bio pod smokvom. 49 Odgovori Natanael i
reče mu: Rabi! ti si sin Božji, ti si kralj Izraelov,
50 Odgovori Isus i reče mu: što ti kazah da te vi-
djeh pod smokvom zato vjeruješ; vidjećeš više

od ovoga. 51 I reče mu: zaista, zaista vam kažem: otsele ćete vidjeti nebo otvoreno i anđele Božje gdje se penju i silaze k sinu čovječjemu.

GLAVA 2.

Svadba u Kani.

I u treći dan bi svadba u Kani Galilejskoj, i ondje bijaše mati Isusova. 2 A pozvan bijaše i Isus i učenici njegovi na svadbu. 3 I kad nesta vina, reče mati Isusova njemu: nemaju vina. 4 Isus joj reče: što je meni do tebe, ženo? Još nije došao moj čas. 5 Reče mati njegova slugama: štogod vam reče učinite. 6 A ondje bijaše šest vodenih sudova od kamena, postavljenih po *običaju* židovskoga čišćenja, koji uzimahu po dva ili po tri vedra. 7 Reče im Isus: napunite sudove vode. I napuniše ih do vrha. 8 I reče im: zahvatite sad i nosite kumu. I odnesoše. 9 A kad okusi kum od vina koje je postalo od vode, i ne znadijaše otkuda je (a sluge znadijahu koje su zahvatile vodu), zovnu kum ženika, 10 I reče mu: svaki čovjek najprije dobro vino iznosi, a kad se opiju onda rdjavije; a ti si čuvao dobro vino doslije. 11 Ovo učini Isus početak čudesima u Kani Galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i učenici njegovi vjerovahu u njega. 12 Po tom siđe u Kafarnaum, on i mati njegova i braća njegova i učenici njegovi, i ondje stajaše ne mnogo dana.

Čišćenje hrama.

13 I blizu bijaše vazam židovski, i iziđe Isus u Jeruzolim. 14 I nađe u crkvi gdje sjede oni što prodavahu volove i ovce i golubove, i koji novce mijenjahu. 15 I načinivši bič od uzica, izagna sve iz crkve, i ovce i volove; i mjenjačima prosu novce i stolove ispremeta; 16 I reče onima što

prodavahu golubove: nosite to odavle, i ne činite
od doma oca mojega doma trgovačkoga. 17 A
učenici se njegovi opomenuše da u pismu stoji:
revnost za kuću tvoju izjede me. 18 A Židovi
odgovarajući rekoše mu: kakav nam znak poka-
zuješ, da to možeš činiti? 19 Isus odgovori i
reče im: razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je
podignuti. 20 A Židovi rekoše: četrdeset i šest
godina građena je ova crkva, i ti za tri dana da
ju podigneš? 21 A on govoraše za crkvu tijela
svojega. 22 A kad usta iz mrtvih, opomenuše se
učenici njegovi da ovo govoraše, i vjerovahu
pismu i riječi, koju reče Isus. 23 A kad bijaše u
Jeruzolimu na praznik vazma, mnogi vjerovahu u
ime njegovo, videći čudesa njegova, koja činjaše
24 Ali Isus ne povjeravaše im sebe; jer ih sve
znadijaše, 25 I ne trebaše mu da tko svjedoči
za čovjeka; jer sam znadijaše što bijaše u čo-
vjeku.

GLAVA 3.

Razgovor Isusov sa Nikodemom.

Bijaše pak čovjek među farisejima, po imenu
Nikodem, knez židovski. 2 Ovaj dođe k Isusu
noću i reče mu: Rabi! znamo da si ti učitelj od
Boga došao; jer niko ne može čudesa ova či-
niti koja ti činiš, ako nije Bog s njim. 3 Odgo-
vori Isus i reče mu: zaista, zaista ti kažem: ako
se tko nanovo ne rodi, ne može vidjeti kraljevstva
Božjega. 4 Reče Nikodem njemu: kako se može
čovjek roditi kad je star? eda li može po drugi
put ući u utrobu matere svoje i roditi se? 5 Od-
govori Isus: zaista, zaista ti kažem: ako se tko ne
rodi vodom i Duhom, ne može ući u kraljevstvo
Božje. 6 Što je rođeno od tijela, tijelo je; a što

je rođeno od Duha, duh je. 7 Ne čudi se što ti
rekoh: valja vam se nanovo roditi. 8 Duh diše
gdje hoće, i glas njegov čuješ, a neznaš otkuda
dolazi i kuda ide: tako je svaki čovjek koji je ro-
đen od Duha. 9 Odgovori Nikodem i reče mu:
kako može to biti? 10 Isus odgovori i reče mu:
ti si učitelj Izraelov, i to li ne znaš? 11 Zaista,
zaista ti kažem da *mi* govorimo što znamo, i svje-
dočimo što vidjesmo, i svjedočanstva našega ne
primate. 12 Kad vam kazah zemaljsko pa ne
vjerujete, kako ćete vjerovati ako vam kažem
nebesko? 13 I niko se ne pope na nebo osim koji
siđe s neba, sin čovječji koji je na nebu. 14 I
kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba
sin čovječji da se podigne, 15 Da nijedan koji
vjeruje u njega ne pogine, nego da ima život vječni;
16 Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svo-
jega jedinorodnoga dao, da nijedan koji vjeruje
ne pogine, nego da ima život vječni. 17 Jer Bog
ne posla sina svojega na svijet da sudi svijetu,
nego da se svijet spasi kroz njega. 18 Koji u njega
vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje već je
osuđen, jer ne vjeruje u ime jedinorodnoga sina
Božjega. 19 A sud je ovaj što svjetlost dođe na
svijet, i ljudima omilje većma tama, nego li svjet-
lost; jer njihova djela bijahu zla. 20 Jer svaki
koji zlo čini mrzi na svjetlost i ne ide k svjet-
losti da se ne pokaraju djela njegova, jer su zla.
21 A tko istinu čini ide k svjetlosti, da se vide
djela njegova, jer su u Bogu učinjena.

Ivan svjedoči o Kristu.

22 A po tom dođe Isus i učenici njegovi u Ju-
dejsku zemlju, i ondje življaše s njima i kršća-
vaše. 23 A Ivan kršćavaše u Enonu blizu Sa-

lima, jer ondje bijaše mnogo vode; i dolažahu te
ih kršćavaše. 24 Jer još ne bijaše Ivan bačen u
tamnicu. 25 Tada postade raspra među učeni-
cima Ivanovima i Židovima oko čišćenja. 26 I
dođoše k Ivanu i rekoše mu: Rabi! onaj što bi-
jaše s tobom preko Jordana, za koga si ti svje-
dočio, evo on kršćava, i svi idu k njemu. 27 Ivan
odgovori i reče: ne može čovjek ništa primati
ako mu ne bude dano s neba. 28 Vi sami meni
svjedočite da rekoh: ja nijesam Krst, nego sam
poslan pred njim. 29 Tko ima nevjestu ženik je,
a prijatelj ženikov stoji i sluša ga i radošću ra-
duje se glasu ženikovu. Ova se dakle radost moja
ispunila. 30 Onaj treba da raste, a ja da se
umanjujem. 31 Koji odozgo dolazi nad svima je;
koji je sa zemlje od zemlje je i govori od zem-
lje; koji dolazi s neba nad svima je. 32 I što
vidje i ču ono svjedoči; i svjedočanstva njegova
niko ne prima. 33 Koji primi njegovo svjedo-
čanstvo, tvrdi da je Bog istinit. 34 Jer koga
Bog posla, *onaj* riječi Božje govori; jer Bog Duha
ne daje na mjeru. 35 Jer otac ljubi sina, i sve
dade u ruke njegove. 36 Tko vjeruje u sina, ima
život vječni; a tko ne vjeruje u sina, ne će vidjeti
života, nego gnjev Božji ostaje na njemu.

GLAVA 4.

Razgovor Isusov sa ženom Samarijankom.

Kad razumje dakle Gospodin, da su fariseji čuli
da Isus više učenika dobija i kršćava nego
Ivan 2 (Isus pak sam ne kršćavaše nego uče-
nici njegovi), 3 Ostavi Judeju, i otide opet u Ga-
lileju. 4 A valjalo mu je proći kroz Samariju.
5 Tako dođe u grad Samarijski koji se zove
Sihar, blizu sela koje dade Jakov Josipu sinu svo-

jemu. 6 A ondje bijaše izvor Jakovljev; i Isus
umoran od puta sjedaše na izvoru; a bijaše oko
šestoga sata. 7 Dođe žena Samarjanka da za-
hvati vode; reče joj Isus: daj mi da pijem, 8 (Jer
učenici njegovi bijahu otišli u grad da kupe jela.)
9 Reče mu žena Samarjanka: kako ti, Židov bu-
dući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da
piješ? Jer se Židovi ne miješaju sa Samarja-
nima. 10 Odgovori Isus i reče joj: da ti znaš
dar Božji, i tko je taj koji ti govori: daj mi da
pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.
11 Reče mu žena: Gospodine! ni zahvatiti nemaš
čim, a studenac je dubok; odakle ćeš dakle uzeti
vodu živu? 12 Eda li si ti veći od našega oca
Jakova, koji nam dade ovaj studenac, i on iz
njega pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova?
13 Odgovori Isus i reče joj: svaki koji pije od
ove vode opet će ožednjeti; 14 A koji pije od
vode, koju ću mu ja dati, ne će ožednjeti do vi-
jeka; nego voda što ću mu ja dati, biće u njemu
izvor vode, koja teče u život vječni. 15 Reče mu
žena: Gospodine! daj mi te vode da ne žednim,
niti da dolazim ovamo na vodu. 16 Reče joj
Isus: idi zovni muža svojega i dođi ovamo.
17 Odgovori žena i reče mu: nemam muža. Reče
joj Isus: dobro si kazala: nemam muža; 18 Jer
si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž;
to si pravo kazala. 19 Reče mu žena: Gospo-
dine! vidim da si ti prorok. 20 Oci naši moljahu
se Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jeruzo-
limu mjesto gdje se treba moliti. 21 Reče joj
Isus: ženo! vjeruj mi da ide vrijeme kad se ne
ćete moliti ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzolimu.
22 Vi neznate čemu se molite; a mi znamo čemu

se molimo: jer je spasenje od Židova. 23 Ali ide
vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi bogo-
moljci moliti ocu duhom i istinom, jer otac hoće
takovih bogomoljaca. 24 Bog je duh; i koji mu
se mole, duhom i istinom treba da se mole.
25 Reče mu žena: znam da će doći Mesija koji
se zove Krst, kad on dođe kazaće nam sve.
26 Reče joj Isus: ja sam koji s tobom govorim.
27 I tada dođoše učenici njegovi, i čuđahu se
gdje govoraše sa ženom; ali nijedan ne reče:
što hoćeš? ili što govoriš s njom? 28 A žena
ostavi sudove svoje i otide u grad i reče ljudima:
29 Hodite da vidite čovjeka koji mi kaza sve što
sam učinila: da nije to Krst? 30 Izidoše dakle
iz grada i pođoše k njemu. 31 A učenici njegovi
moljahu ga među tim govoreći: Rabi! jedi. 32 A
on im reče: ja imam jelo da jedem za koje vi ne-
znate. 33 Tada učenici govorahu među sobom:
već ako mu tko donese da jede? 34 A on im
reče: jelo je moje da izvršim volju onoga koji
me je poslao, i da svršim njegov posao. 35 Ne
kažete li vi da su još četiri mjeseca pa će žetva
prispjeti? Eto, velim vam: podignite oči svoje i
vidite njive kako su već žute za žetvu. 36 I koji
za nje prima plaću, i sabira rod za život vječni,
da se raduju zajedno i koji sije i koji žanje;
37 Jer je u tom istinita besjeda da je drugi koji
sije, a drugi koji žanje; 38 Ja vas poslah da
žanjete gdje se vi ne trudiste; drugi se trudiše,
a vi u posao njihov uđoste. 39 I iz grada onoga
mnogi od Samarjana vjerovahu u njega za be-
sjedu žene koja svjedočaše: kaza mi sve što
sam učinila. 40 Kad dođoše dakle Samarjani
k njemu, moljahu ga da bi ostao kod njih; i on-

dje osta dva dana. 41 I mnogo ih više vjerova
na njegovu besjedu. 42 A ženi govorahu: sad
ne vjerujemo više na tvoju besjedu, jer sami
čusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svi-
jetu, Krst. 43 A poslije dva dana iziđe odande, i
otide u Galileju; 44 Jer sam Isus svjedočaše
da prorok na svojoj postojbini nema časti. 45 A
kad dođe u Galileju, primiše ga Galilejci koji bi-
jahu vidjeli sve što učini u Jeruzolimu na praz-
nik; jer i oni iđahu na praznik. 46 Dođe pak
Isus opet u Kanu Galilejsku, gdje pretvori vodu
u vino. I bijaše neki carev čovjek kojega sin bo-
lovaše u Kafarnaumu.

Iscjelivanje sina kraljeva čovjeka.

Ovaj čuvši da Isus dođe iz Judeje u Galileju,
dođe k njemu i moljaše ga da siđe i da mu isci-
jeli sina; jer bijaše na smrti. 48 I reče mu Isus:
ako ne vidite znaka i čudesa ne vjerujete.
49 Reče mu kraljev čovjek: Gospodine! siđi dok
nije umrlo dijete moje. 50 Reče mu Isus: idi,
sin je tvoj zdrav. I vjerova čovjek riječi koju mu
reče Isus, i pođe. 51 A odmah kad on silažaše,
gle, sretoše ga sluge njegove i javiše mu govoreći:
sin je tvoj zdrav. 52 Tada pitaše za sat u koji mu
lakše bi, i kazaše mu: juče o sedmom satu pusti
ga groznica. 53 Tada razumje otac da bijaše onaj
sat u koji mu reče Isus: sin je tvoj zdrav. I vje-
rova on i sva kuća njegova. 54 Ovo opet drugo
čudo učini Isus kad dođe iz Judeje u Galileju.

GLAVA 5.

Iscjeljivanje tridesetosamgodišnjega bolesnika kod lokve Betezde.

A po tom bijaše praznik židovski, i iziđe Isus u
Jeruzolim. 2 U Jeruzolimu pak kod ovčijih

vrata ima banja, koja se zove jevrejski Betsaida, i oko nje pet pokrivenih trijemova, 3 U kojima ležaše mnoštvo bolesnika, slijepih, hromih, suhih, koji čekahu da se zaljulja voda; 4 Jer anđeo Gospodinov silažaše u određeno vrijeme u banju i mućaše vodu; i koji najprije ulažaše pošto se zamuti voda ozdravljaše, makar kakva bolest da je na njemu. 5 A ondje bijaše jedan čovjek koji trideset i osam godina bijaše bolestan. 6 Kad vidje Isus ovoga gdje leži, i razumje da je već odavno bolestan, reče mu: hoćeš li da budeš zdrav? 7 Odgovori mu bolesni: da, Gospodine: *ali* nemam čovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja dođem, drugi siđe prije mene. 8 Reče mu Isus: ustani, uzmi odar svoj i hodi. 9 I odmah ozdravi čovjek, i uzevši odar svoj hodaše. A taj dan bijaše subota. 10 Tada govorahu Židovi onome što ozdravi: danas je subota, i ne valja ti odra nositi. 11 A on im odgovori: koji me iscijeli on mi reče: uzmi odar svoj i hodi. 12 A *oni* ga zapitaše: tko je taj čovjek koji ti reče: uzmi odar svoj i hodi? 13 A iscijeljeni ne znadijaše tko je; jer se Isus ukloni, jer ljudstva mnogo bijaše na mjestu. 14 A po tom ga nađe Isus u crkvi i reče mu: eto si zdrav, više ne griješi, da ti ne bude gore. 15 A čovjek otide i kaza Židovima da je ono Isus koji ga iscijeli. 16 I zato gonjahu Židovi Isusa, i gledahu da ga ubiju, jer činjaše to u subotu.

Isus govori o sebi kao sudac i koji mrtve oživljuje.

17 A Isus im odgovaraše: otac moj doslije čini, i ja činim. 18 I zato još više gledahu Židovi da ga ubiju što ne samo kvaraše subotu nego i ocem svojim nazivaše Boga i građaše se jednak Bogu.

19 A Isus odgovarajući reče im: zaista, zaista
vam kažem: sin nemože ništa činiti sam od
sebe nego što vidi da otac čini; jer što on čini
ono i sin čini onako; 20 Jer otac sina ljubi, i sve
mu pokazuje što sam čini; i pokazaće mu veća
djela od ovih da se vi čudite. 21 Jer kao što otac
podiže mrtve i oživljuje, tako i sin koje hoće oživ-
ljuje. 22 Jer otac ne sudi nikome, nego sav sud
daje sinu. 23 Da svi poštuju sina kao što oca
poštuju. Tko ne poštiva sina ne poštiva oca koji
ga je poslao. 24 Zaista, zaista vam kažem: tko
moju riječ sluša i vjeruje onome koji je mene
poslao, ima život vječni, i ne dolazi na sud, nego
je prešao iz smrti u život. 25 Zaista, zaista vam
kažem: ide čas, i već je nastao, kad će mrtvi
čuti glas sina Božjega, i čuvši oživljeti. 26 Jer
kao što otac ima život u sebi, tako dade i sinu da
ima život u sebi; 27 I dade mu vlast da i sud
čini, jer je sin čovječji. 28 Ne divite se ovome,
jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti
glas Sina Božjega. 29 I izići će koji su činili
dobro na uskrsnuće života, a koji su činili zlo, na us-
krsnuće suda. 30 Ja nemogu ništa činiti sam od
sebe; kako čujem *onako* sudim, i sud je moj pra-
vedan, jer ne tražim volje svoje nego volju oca
koji me je poslao. 31 Ako ja svjedočim za sebe,
svjedočanstvo moje nije istinito. 32 Ima drugi
koji svjedoči za mene; i znam da je istinito svje-
dočanstvo što svjedoči za mene. 33 Vi poslaste
k Ivanu, i posvjedoči vam za istinu; 34 A ja ne
primam svjedočanstva od čovjeka, nego ovo go-
vorim da se vi spasete. 35 On bijaše svjetlost
koja goraše i svijetljaše; a vi se htjedoste malo
vremena radovati njezinoj svjetlosti. 36 Ali ja

imam svjedočanstvo veće od Ivanova; jer poslovi
koje mi dade otac da ih svršim, ovi poslovi koje
ja radim svjedoče za mene, da me otac posla.
37 I otac koji me posla sam svjedoči za mene. Ni
glasa njegova kad čuste ni lica njegova vidjeste;
38 I riječi njegove nemate u sebi da stoji; jer vi
ne vjerujete onome, koga on posla. 39 Pregle-
dajte pisma, jer vi mislite da imate u njima ži-
vot vječni; i ona svjedoče za mene. 40 I ne ćete
da dođete k meni da imate život. 41 Ja ne pri-
mam slave od ljudi. 42 Nego vas poznajem da
ljubavi Božje nemate u sebi. 43 Ja dodoh u ime
oca svojega i ne primate me; ako drugi dođe u
ime svoje, njega ćete primiti. 44 Kako vi možete
vjerovati kad primate slavu jedan od drugoga, a
slave koja je od jedinoga Boga ne tražite? 45 Ne
mislite da ću vas tužiti ocu; ima koji vas tuži,
Mojsije, u koga se vi uzdate. 46 Jer da ste vje-
rovali Mojsiji tako biste vjerovali i meni; jer
on pisa za mene. 47 A kad njegovim pismima ne
vjerujete, kako ćete vjerovati mojim riječima?

GLAVA 6.

Isus nahranjuje pet hiljada ljudi.

Po tom otidé Isus preko mora Galilejskoga kod
Tiberijade. 2 I za njim iđaše mnoštvo naroda,
jer vidahu čudesa njegova koja činjaše na bole-
snicima. 3 A Isus izide na goru, i ondje sjeđaše
s učenicima svojima. 4 A bijaše blizu vazam,
praznik židovski. 5 Podignuvši dakle Isus oči, i
vidjevši da mnoštvo naroda ide k njemu, reče Fi-
lipu: gdje ćemo kupiti hljeba da ovi jedu? 6 A
ovo govoraše kušajući ga, jer sam znaše što
će činiti. 7 Odgovori mu Filip: dvjesta groša
hljeba nije dosta da svakome od njih po malo do-

padne. 8 Reče mu jedan od učenika njegovih,
Andrija, brat Šimuna Petra: 9 Ovdje ima jedno
momče koje ima pet hljebova ječmenih i dvije
ribe; ali što je to na toliki svijet! 10 A Isus
reče: posadite ljude. A bijaše trave mnogo na
onome mjestu. Posadi se dakle ljudi na broj oko
pet hiljada. 11 A Isus uzevši one hljebove, i
davši hvalu, dade učenicima, a učenici onima koji
bijahu posađeni; tako i od riba koliko htjedoše.
12 I kad se nasitiše, reče učenicima svojima:
skupite komade što pretekoše, da ništa ne pro-
padne. 13 I skupiše, i napuniše dvanaest kota-
rica komada od pet hljebova ječmenih što preteče
iza onih što su jeli. 14 A ljudi vidjevši čudo koje
učini Isus govorahu: ovo je zaista onaj prorok,
koji *treba* da dođe na svijet. 15 A kad razumje
Isus da hoće da dođu da ga uhvate i da ga učine
kraljem; otide opet u goru sam.

Isus hoda po moru.

16 A kad bi u veče siđoše učenici njegovi na
more. 17 I uđoše u lađu, i pođoše preko mora u
Kafarnaum. I već se bijaše smrklo, a Isus ne bi-
jaše došao k njima. 18 A more se podizaše od
velikoga vjetra. 19 Vozivši pak oko dvadeset i
pet ili trideset potrkališta ugledaše Isusa gdje ide
po moru i došao blizu do lađe, i uplašiše se.
20 A on im reče: ja sam; nebojte se. 21 Onda
ga s radosti uzeše u lađu; i odmah lađa bi na
zemlji u koju iđahu.

Isus govori o sebi samom, kao kruhu života i o užitku njegova tijela i krvi.

22 Sutradan pak narod koji stajaše preko mora
kad vidje da lađe druge ne bijaše ondje osim one
jedne što u nju udoše učenici njegovi, i da ne

uđe Isus s učenicima svojima u lađu nego sami
učenici njegovi otidoše, 23 A druge lađe iz Ti-
berijade dođoše blizu *onog* mjesta gdje jedoše
hljeb, kad Gospodin dade hvalu, 24 Kad vidje
narod da Isusa ne bijaše ondje ni učenika njego-
vih, uđoše i oni u lađe i dođoše u Kafarnaum da
traže Isusa. 25 I našavši ga preko mora rekoše
mu: Rabi! kad si došao ovamo? 26 Isus im od-
govori i reče: zaista, zaista vam kažem: ne tra-
žite me što čudesa vidjeste, nego što jedoste
hljeba i nasitiste se. 27 Starajte se ne za jelo
koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za vječni
život, koje će vam dati sin čovječji, jer ovoga
potvrdi otac Bog. 28 A oni mu rekoše: što ćemo
činiti da radimo djela Božja? 29 Odgovori Isus
i reče im: ovo je djelo Božje da vjerujete u onoga
koga on posla. 30 A oni mu rekoše: kakav dakle
ti pokazuješ znak da vidimo i da vjerujemo?
što radiš ti? 31 Ocevi naši jedoše manu u pu-
stinji, kao što je napisano: hljeb s neba dade im
da jedu. 32 Tada im reče Isus: zaista, zaista
vam kažem: Mojsije ne dade vama hljeba s neba,
nego vam otac moj daje hljeb istiniti s neba;
33 Jer je hljeb Božji onaj koji silazi s neba i daje
život svijetu. 34 Tada mu rekoše: Gospodine!
daj nam svagda taj hljeb. 35 A Isus im reče:
ja sam hljeb života; koji meni dolazi ne će ogladnjeti, i koji u mene vjeruje ne će nikad ožednjeti.
36 Nego vam kazah da me i vidjeste i ne vjeru-
jete. 37 Sve što meni daje otac k meni će doći;
i koji dolazi k meni ne ću *ga* istjerati napolje.
38 Jer siđoh s neba ne da činim volju svoju, nego
volju oca koji me posla. 39 A ovo je volja oca
koji me posla da od onoga što mi dade ništa ne

izgubim, nego da ga uskrsnem u posljednji dan.
40 A ovo je volja onoga koji me posla da svaki
koji vidi sina i vjeruje u njega ima život vječni;
i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan. 41 Tada
vikahu Židovi na njega što reče: ja sam hljeb
koji siđe s neba. 42 I govorahu: nije li ovo Isus
sin Josipov kojemu mi znamo oca i mater? kako
dakle on govori: ja sidoh s neba? 43 Onda Isus
odgovori i reče im: ne vičite među sobom.
44 Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče
otac koji me posla; i ja ću ga uskrsnuti u po-
sljednji dan. 45 U prorocima stoji napisano: i
biće svi naučeni od Boga. Svaki koji čuje od oca
i nauči, doći će k meni. 46 Ne da je tko vidio oca
osim onoga koji je od Boga; on viđe oca. 47 Za-
ista, zaista vam kažem: koji vjeruje u me-
ne, ima život vječni. 48 Ja sam hljeb ži-
vota. 49 Ocevi vaši jedoše manu u pustinji, i
pomriješe. 50 Ovo je hljeb koji silazi s neba: da
koji od njega jede ne umre. 51 Ja sam hljeb
živi koji siđe s neba; koji jede od ovoga hljeba
živjeće uvijek; i hljeb koji ću ja dati tijelo je
moje, koje ću dati za život svijeta. 52 A Židovi
se prepirahu među sobom govoreći: kako može
ovaj dati nama tijelo svoje da jedemo? 53 A
Isus im reče: zaista, zaista vam kažem: ako ne
jedete tijela sina čovječjega i ne pijete krvi
njegove, ne ćete imati života u sebi. 54 Koji
jede moje tijelo i pije moju krv ima život vječni,
i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan: 55 Jer je
tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće.
56 Koji jede moje tijelo i pije moju krv stoji u
meni i ja u njemu. 57 Kao što me posla živi
otac, i ja živim radi oca; i koji jede mene i on

će živjeti radi mene. 58 Ovo je hljeb koji siđe
s neba: ne kao što vaši očevi jedoše manu, i
pomriješe; koji jede hljeb ovaj, živjeće uvijek.
59 Ovo reče u zbornici kad učaše u Kafarnaumu.
60 Tada mnogi od učenika njegovih koji slušahu
rekoše: ovo je tvrda besjeda! tko je može slu-
šati? 61 A Isus znajući u sebi da učenici nje-
govi viču na to, reče im: zar vas ovo sablažnja-
va? 62 A kad vidite sina čovječjega da odlazi
gore gdje je prije bio? 63 Duh je ono što oživ-
ljava; tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam ja
rekoh, duh su i život su. 64 Ali imaju neki među
vama koji ne vjeruju. Jer znadijaše Isus od po-
četka koji su što ne vjeruju, i tko će ga izdati.
65 I reče: zato vam rekoh da niko ne može doći
k meni, ako mu ne bude dano od oca mojega.
66 Od tada mnogi od učenika njegovih otidoše
natrag, i više ne iđahu s njim.

Petrovo upoznanje.

67 A Isus reče dvanaestorici: da ne ćete i vi
otići? 68 Tada mu odgovori Šimun Petar: Go-
spodine! kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga
života. 69 I mi vjerovasmo i poznasmo da si ti
Krst, sin Boga živoga. 70 Isus im odgovori: ne
izabrah li ja vas dvanaestoricu, i jedan je od vas
đavao? 71 A govoraše za Judu Šimunova Iška-
riota, jer ga on hotijaše izdati, i bijaše jedan od
dvanaestorice.

GLAVA 7.

Isus na svetkovini sjenica, govori o svojoj nauci, o svom odlasku i svetom duhu. Ponašanje puka i fariseja prema Isusu.

I po tom hođaše Isus po Galileji; jer po Judeji
ne hotijaše ići, jer gledahu Židovi da ga

ubiju. 2 Bijaše pak blizu praznik židovski gra-
đenje sjenica. 3 Tada mu rekoše braća njegova:
iziđi odavde i idi u Judeju, da i učenici tvoji vide
djela tvoja, koja činiš; 4 Jer niko ne čini što
tajno a sam traži da je poznat. Ako to činiš, javi
sebe svijetu. 5 Jer ni braća njegova ne vjerovahu
u njega. 6 Tada im reče Isus: vrijeme moje još
nije došlo, a vrijeme je vaše svagda gotovo.
7 Nemože svijet mrziti na vas: a na mene mrzi,
jer ja svjedočim zanj da su djela njegova zla.
8 Vi iziđite na praznik ovaj; ja još ne ću izići na
praznik ovaj, jer se moje vrijeme još nije na-
vršilo. 9 Rekavši im ovo osta u Galileji. 10 A
kad iziđoše braća njegova na praznik, tada i sam
iziđe, ne javno nego kao tajno. 11 A Židovi ga
tražahu na praznik i govorahu: gdje je on? 12 I
bijahu zanj mnoge raspre u narodu: jedni govo-
rahu da je dobar, a drugi: nije, nego vara narod.
13 Ali niko ne govoraše javno zanj od straha ži-
dovskoga. 14 Ali odmah u polovini praznika izi-
đe Isus u crkvu i učaše. 15 I divljahu se Židovi
govoreći: kako ovaj zna knjige a nije učio?
16 Tada im odgovori Isus i reče: moja nauka nije
moja, nego onoga koji me je poslao. 17 Tko hoće
njegovu volju tvoriti, razumjeće je li ova nauka
od Boga ili ja sam od sebe govorim. 18 Koji go-
vori sam od sebe, slavu svoju traži; a tko traži
slavu onoga koji ga je poslao, on je istinit i nema
u njemu nepravde. 19 Ne dade li Mojsije vama
zakon i niko od vas ne živi po zakonu? Zašto tra-
žite da me ubijete? 20 Odgovori narod i reče:
je li đavao u tebi? tko traži da te ubije? 21 Od-
govori Isus i reče im: jedno djelo učinih i svi se
divite tome. 22 Mojsije vam dade da se obrezu-

jete (ne kao da je od Mojsije nego od otaca); i u
subotu obrezujete čovjeka. 23 Ako se čovjek u
subotu obrezuje da se ne pokvari zakon Mojsijev,
srdite li se na mene što svega čovjeka iscijelih
u subotu? 24 Ne gledajte tko je tko kad sudite,
nego pravedan sud sudite. 25 Tada govorahu
neki od Jeruzolimljana: nije li to onaj kojega
traže da ubiju? 26 I gle, kako govori slobodno
i ništa mu ne vele; da ne doznaše naši knezovi
da je on zaista Krst? 27 Ali ovoga znamo otkuda
je; a Krst kad dođe, niko ne će znati otkuda je.
28 Tada Isus povika u crkvi učeći i reče: i mene
poznajete i znate otkuda sam; i sam od sebe ne
dođoh, nego ima istiniti koji me posla, kojega vi
ne znate. 29 Ja ga znam, jer sam od njega i on
me posla. 30 Tada gledahu da ga uhvate; i niko
ne metnu nanj ruke, jer još ne bijaše došao čas
njegov. 31 A od naroda mnogi u njega vjerovahu, i govorahu: kad dođe Krst eda li će više
čudesa činiti nego ovaj što čini? 32 Čuše fariseji
od naroda takav govor za njega, i poslaše fariseji i glavari svećenički sluge da ga uhvate.
33 Tada reče Isus: još sam malo vremena s vama, pa idem k onome koji me posla. 34 Tražićete me i ne ćete me naći; i gdje sam ja, vi nemožete doći. 35 A Židovi rekoše među sobom:
kuda će ovaj ići da ga mi ne nađemo? Ne će li
ići među rastrkane Grke i Grke učiti? 36 Što
znači ova riječ što reče: tražićete me i ne ćete
me naći; i gdje sam ja, vi nemožete doći?
37 A u posljednji veliki dan praznika stajaše Isus
i vikaše govoreći: tko je žedan neka dođe k meni
i pije. 38 Koji u me vjeruje, kao što pismo reče,
iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode. 39 A

ovo reče za Duha kojega poslije primiše oni koji
vjeruju u ime njegovo: jer Duh sveti još ne bi-
jaše *na njima*, jer Isus još ne bijaše proslavljen.
40 A mnogi od naroda čuvši ove riječi govorahu:
ovo je zaista prorok. 41 Drugi govorahu: ovo je
Krst. A jedni govorahu: zar će Krst iz Galileje
doći? 42 Ne kaza li pismo da će Krst doći od
sjemena Davidova i iz sela Betlehema odakle bi-
jaše David? 43 Tako raspra postade u narodu
radi njega. 44 A neki od njih hotijahu da ga
uhvate; ali niko ne metne ruku nanj. 45 Do-
doše pak sluge glavarima svećeničkima i farise-
jima; i oni im rekoše: zašto ga ne dovedoste?
46 A sluge odgovoriše: nikad čovjek nije tako go-
vorio kao ovaj čovjek. 47 Tada im odgovoriše
fariseji: zar se i vi prevariste? 48 Vjerova li tko
od knezova ili od fariseja u njega? 49 Nego narod
ovaj, koji nezna zakona, proklet je. 50 Reče im
Nikodem što dolazi k njemu noću, koji bijaše je-
dan od njih: 51 Eda li zakon naš sudi čovjeku
dokle ga najprije ne sasluša i dozna što čini?
52 Odgovoriše mu i rekoše: nijesi li i ti iz Gali-
leje? Razgledaj i vidi da prorok iz Galileje ne
dolazi. 53 I otidoše svaki svojoj kući.

GLAVA 8.

Preljub.

A Isus otide na goru Maslinsku. 2 A ujutru opet
dođe u crkvu, i sav narod iđaše k njemu; i
sjedavši učaše ih. 3 A književnici i fariseji do-
vedoše k njemu ženu uhvaćenu u preljubu, i po-
staviše je na srijedu. 4 Rekoše mu: učitelju!
ova je žena uhvaćena sad u preljubu; 5 A Mojsije
nam u zakonu zapovjedi da takove kamenjem
ubijamo; a ti što veliš? 6 Ovo pak rekoše kuša-

jući ga da bi ga imali za što okriviti. A Isus sagnu se dolje i pisaše prstom po zemlji (ne gledajući na njih). 7 A kad ga jednako pitahu, ispravi se i reče im: koji je medu vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju. 8 Pa se opet sagnu dolje i pisaše po zemlji. 9 A kad oni *to* čuše, i pokarani budući od svoje savjesti izlažahu jedan za drugim počevši od starješina do posljednih; i osta Isus sam i žena stojeći na srijedi. 10 A kad se Isus ispravi, i ne vidjevši ni jednoga do samu ženu, reče joj: ženo! gdje su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? 11 A ona reče: nijedan, Gospodine! A Isus joj reče: ni ja te ne osudujem; idi, i otsele više ne griješi.

Isus, svjetlo svijeta.

12 Isus im pak opet reče: ja sam svjetlo svijetu: tko ide zamnom neće hodati po tami, nego će imati svjetlo života. 13 Tada mu rekoše fariseji: ti sam za sebe svjedočiš: svjedočanstvo tvoje nije istinito. 14 Isus odgovori i reče im. ako ja svjedočim sam za sebe istinito je svjedočanstvo moje: jer znam otkuda dođoh i kuda idem; a vi neznate otkuda dolazim i kuda idem. 15 Vi sudite po tijelu, ja ne sudim nikome. 16 I ako sudim ja, sud je moj prav; jer nijesam sam, nego ja i otac koji me posla. 17 A i u zakonu vašemu stoji napisano da je svjedočanstvo dvojice ljudi istinito. 18 Ja sam koji svjedočim sam za sebe, i svjedoči za mene otac koji me posla. 19 Tada mu govorahu: gdje je otac tvoj? Isus odgovori: ni mene neznate ni oca mojega; kad biste znali mene, znali biste i oca mojega. 20 Ove riječi reče Isus kod hazne Božje kad učaše u crkvi; i niko ga ne uhvati, jer još ne bijaše došao čas njegov.

Govori protiv nevjere Židova.

21 A Isus im opet reče: ja idem, i tražićete
me; i pomrijećete u svojemu grijehu; kud ja
idem vi ne možete doći. 22 Tada rekoše Židovi:
da se ne će sam ubiti, što govori: kud ja idem vi
ne možete doći? 23 I reče im: vi ste od nižih,
ja sam od viših; vi ste od ovoga svijeta, ja nije-
sam od ovoga svijeta. 24 Tako vam kazah da
ćete pomrijeti u grijesima svojima; jer ako ne
uzvjerujete da sam ja, pomrijećete u grijesima
svojima. 25 Tada mu govorahu: tko si ti? I reče
im Isus: početak, kako vam i kažem. 26 Mnogo
imam za vas govoriti i suditi; ali onaj koji me
posla istinit je, i ja ono govorim svijetu što čuh
od njega. 27 Ne razumješe dakle da im govoraše
za oca. 28 A Isus im reče: kad podignete sina
čovječjega, onda ćete doznati da sam ja, i da
ništa sam od sebe ne činim; nego kako me nau-
či otac moj, onako govorim. 29 I onaj koji me
posla samnom je. Ne ostavi otac mene sama; jer
ja svagda činim što je njemu ugodno. 30 Kad
ovo govoraše, mnogi u njega vjerovahu. 31 Ta-
da Isus govoraše onima Židovima koji mu vjero-
vahu: ako vi ostanete na mojoj besjedi, zaista
ćete biti učenici moji, 32 I poznaćete istinu, i
istina će vas izbaviti. 33 Odgovoriše i rekoše
mu: mi smo sjeme Abrahamovo, i nikome nijesmo
robovali nikad; kako ti govoriš da ćemo se izba-
viti? 34 Isus im odgovori: zaista, zaista vam
kažem da je svaki koji čini grijeh rob grijehu.
35 A rob ne ostaje u kući uvijek, sin ostaje uvi-
jek. 36 Ako vas dakle sin izbavi, zaista ćete
biti izbavljeni. 37 Znam da ste sjeme Abraha-
movo; ali gledate da me ubijete, jer moja be-

sjeda nemože kod vas da ostane. 38 Ja govorim
što vidjeh od oca svojega; i vi tako činite što vi-
djeste od oca svojega. 39 Odgovoriše i rekoše
mu: otac je naš Abraham. Isus im reče: kad biste
vi bili djeca Abrahamova, činili biste djela Abra-
hamova. 40 A sad gledate mene da ubijete, čo-
vjeka koji vam istinu kazah koju čuh od Boga:
tako Abraham nije činio. 41 Vi činite djela oca
svojega. Tada mu rekoše: mi nijesmo rođeni od
kurvarstva: jednoga oca imamo Boga. 42 A
Isus im reče: kad bi Bog bio vaš otac, ljubili bi-
ste mene; jer ja od Boga izidoh i dođoh; jer ne
dođoh sam od sebe, nego me on posla. 43 Zašto
ne razumijete govora mojega? Jer ne možete ri-
ječi mojih da slušate. 44 Vaš je otac đavao; i
slasti oca svojega hoćete da činite: on je krvnik
ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema
istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer
je laža i otac laži. 45 A meni ne vjerujete, jer
ja istinu govorim. 46 Koji me od vas kori za
grijeh? Ako li istinu govorim, zašto mi vi ne vje-
rujete? 47 Tko je od Boga riječi Božje sluša; za-
to vi ne slušate, jer nijeste od Boga. 48 Tada
odgovoriše Židovi i rekoše mu: ne govorimo li
mi pravo da si ti Samarjanin, i da je đavao u
tebi? 49 Isus odgovori: u meni đavla nema, nego
poštujem oca svojega; a vi mene sramotite.
50 A ja ne tražim slave svoje; ima koji traži i
sudi. 51 Zaista, zaista vam kažem: tko održi
riječ moju ne će vidjeti smrti do vijeka. 52 Tada
mu rekoše Židovi: sad vidjesmo da je đavao u
tebi; Abraham umrije i proroci, a ti govoriš: tko
održi riječ moju ne će okusiti smrti do vijeka.
53 Eda li si ti veći od oca našega Abrahama, koji

umrije? I proroci pomriješe: tko se ti sam gradiš? 54 Isus odgovori: ako se ja sam slavim, slava je moja ništa: otac je moj koji me slavi, za kojega vi govorite da je vaš Bog. 55 I ne poznajete ga, a ja ga znam; i ako rečem da ga ne znam, biću laža kao vi. Nego ga znam, i riječ njegovu držim. 56 Abraham, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vidje i obradova se. 57 Tada mu rekoše Židovi: još ti nema pedeset godina i Abrahama si vidio? 58 A Isus im reče: zaista, zaista vam kažem: ja sam prije bio, nego se Abraham rodio. 59 Tada uzeše kamenje da bace nanj; a Isus se sakri, i iziđe iz crkve prošavši između njih i otide tako.

GLAVA 9.

Iscjelivanje čovjeka u subotu, koji je bio slijep od poroda.

I prolazeći vidje čovjeka slijepa od rođenja. 2 I zapitaše ga učenici njegovi govoreći: Rabi! tko sagriješi, ili ovaj ili roditelji njegovi, te se rodi slijep? 3 Isus odgovori: ni on nije sagriješio ni roditelji njegovi, nego da se jave djela Božja na njemu. 4 Meni valja raditi djela onoga koji me posla dok je dan: doći će noć, kad niko nemože raditi. 5 Dok sam na svijetu svjetlo sam svijetu. 6 Rekavši ovo pljunu na zemlju i načini kao od pljuvanke, i pomaza kalom oči slijepome, 7 I reče mu: idi umij se u banji siloamskoj (koje znači poslan). Otide dakle i umi se, i dođe gledajući. 8 A susjedi i koji ga bijahu vidjeli da prije bijaše slijep govorahu: nije li ovo onaj što sjedaše i prošaše? 9 Jedni govorahu: on je; a drugi: nalik je nanj. A on govoraše: ja sam. 10 Tada mu govorahu: kako ti se otvoriše oči?

11 A on odgovori i reče: čovjek koji se zove Isus načini kâo, i pomaza oči moje, i reče mi: idi u banju siloamsku i umij se. A kad otidoh i umih se, progledah. 12 Tada mu rekoše: gdje je on? Reče: neznam.

Istraga fariseja proti slijepca od poroda.

13 Tada ga povedoše k farisejima, onoga što bijaše nekad slijep. 14 A bijaše subota kad načini Isus kâo i otvori mu oči. 15 Tada ga opet pitahu i fariseji kako progleda. A on im reče: kâo metnu mi na oči, i umih se i vidim. 16 Tada govorahu neki od fariseja: nije ovaj čovjek od Boga, jer ne svetkuje subote. Drugi govorahu: kako može čovjek grješan takova čudesa činiti? I posta raspra medu njima. 17 Rekoše dakle opet slijepcu: što veliš ti za njega što ti otvori oči tvoje? A on reče: prorok je. 18 Tada Židovi ne vjerovahu za njega da bijaše slijep i progleda, dok ne dozvaše roditelje onoga, što je progledao, 19 I zapitaše ih govoreći: je li ovo vaš sin za koga vi govorite da se rodi slijep? kako dakle sad vidi? 20 A roditelji njegovi odgovoriše im i rekoše: znamo da je ovo sin naš, i da se rodi slijep; 21 A kako sad vidi neznamo; ili tko mu otvori oči mi neznamo: on je velik, pitajte njega, neka sam kaže za sebe. 22 Ovo rekoše roditelji njegovi, jer se bojahu Židova; jer se Židovi bijahu dogovorili da bude odlučen od zbornice tko ga prizna za Krsta. 23 Zato rekoše roditelji njegovi: on je velik, pitajte njega. 24 Tada po drugi put dozvaše čovjeka koji je bio slijep, i rekoše mu: podaj Bogu slavu; mi znamo da je čovjek ovaj grješan. 25 A on odgovori i reče: je li grješan neznam; samo znam da ja bijah

slijep, a sad vidim. 26 Tada mu opet rekoše:
što ti učini? kako otvori oči tvoje? 27 Odgovori
im: ja vam već kazah i ne slušaste; što ćete
opet slušati? Već ako i vi hoćete učenici njegovi
da budete? 28 A oni ga ukoriše, i rekoše mu:
ti si učenik njegov, a mi smo učenici Mojsijevi.
29 Mi znamo da s Mojsijem govori Bog; a ovoga
neznamo otkuda je. 30 Čovjek odgovori i reče
im: to i jest za čudo, što vi neznate otkuda je a
on otvori oči moje. 31 A znamo da Bog ne sluša
grješnikâ; nego ako tko poštuje Boga i volju nje-
govu tvori onoga sluša. 32 Od kako je svijeta
nije čuveno da tko otvori oči rođenom slijepcu.
33 Kad on ne bi bio od Boga ne bi mogao ništa
činiti. 34 Odgovoriše i rekoše mu: ti si se rodio
sav u grijesima, pa zar ti nas da učiš? I istje-
raše ga napolje. 35 Ču Isus da ga istjeraše na-
polje; i našavši ga reče mu: vjeruješ li ti u sina
Božjega? 36 On odgovori i reče: a koje je, Go-
spodine, da ga vjerujem? 37 A Isus mu reče:
i vidio si ga, koji govori s tobom, on je. 38 A on
reče: vjerujem Gospodine! i pokloni mu se.
39 I reče Isus: ja dođoh na sud na ovaj svijet, da
vide koji ne vide, i koji vide da postanu slijepi,
40 I čuše ovo neki od fariseja koji bijahu s njim,
i rekoše mu: eda li smo i mi slijepi? 41 Reče
im Isus: kad biste bili slijepi, ne biste imali gri-
jeha; a sad govorite da vidite, tako vaš grijeh
ostaje.

GLAVA 10.

O dobrom pastiru i njegovim ovcama.

Zaista, zaista vam kažem: tko ne ulazi na vrata
u tor ovčji nego prelazi na drugom mjestu on
je lupež i hajduk; 2 A koji ulazi na vrata jest

pastir ovcama: 3 Njemu vratar otvara, i ovce
glas njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu,
i izgoni ih; 4 I kad svoje ovce istjera, ide pred
njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas nje-
gov. 5 A za tuđinom ne će da idu, nego bježe
od njega, jer ne poznaju glasa tuđega. 6 Ovu
priču kaza im Isus, ali oni ne razumješe što *to*
bijaše, što im kaza. 7 Tada im reče Isus opet:
zaista, zaista vam kažem: ja sam vrata k ov-
cama. 8 Svi koliko ih god dođe prije mene lu-
peži su i hajduci; ali ih ovce ne poslušaše. 9 Ja
sam vrata; tko uđe kroza me spašće se, i ući će i
izići će, i pašu će naći. 10 Lupež ne dolazi ni za
što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi: ja do-
đoh da imaju život i izobilje. 11 Ja sam pastir
dobri; pastir dobri dušu svoju polaže za ovce,
12 A najamnik, koji nije pastir, kome nijesu ovce
svoje, vidi vuka gdje ide, i ostavlja ovce, i bježi:
i vuk razgrabi ovce i rastjera ih; 13 A najamnik
bježi, jer je najamnik i ne mari za ovce. 14 Ja
sam pastir dobri, i znam svoje, i moje mene
znaju. 15 Kao što mene zna otac i ja znam oca;
i dušu svoju polažem za ovce. 16 I druge ovce
imam koje nijesu iz ovoga tora, i one mi valja
dovesti; i čuće glas moj, i biće jedno stado i je-
dan pastir. 17 Zato me otac ljubi, jer ja dušu
svoju polažem da ju opet uzmem. 18 Niko je ne
otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem.
Vlast imam položiti je, i vlast imam uzeti je opet.
Ovu sam zapovijed primio od oca svojega.
19 Tada opet postade raspra među Židovima za
ove riječi. 20 Mnogi od njih govorahu: u njemu
je đavao, i poludio je; što ga slušate? 21 Drugi
govorahu: ove riječi nijesu ludoga: zar može đa-

vao slijepima oči otvarati? 22 A bijaše tada
praznik obnovljenja u Jeruzolimu, i bijaše zima.
23 I hodaše Isus u crkvi po trijemu Salamunovu.
24 A Židovi ga opkoliše, i govorahu mu: dokle
ćeš mučiti duše naše? Ako si ti Krst kaži nam
slobodno. 25 Isus im odgovori: ja vam kazah,
pa ne vjerujete. Djela koja tvorim ja u ime oca
svojega ona svjedoče za me. 26 Ali vi ne vje-
rujete; jer nijeste od mojih ovaca, kao što vam
kazah. 27 Ovce moje slušaju glas moj, i ja po-
znajem njih, i zamnom idu. 28 I ja ću im dati
život vječni, i nikad ne će izginuti, i niko ih ne
će oteti iz ruke moje. 29 Otac moj koji mi *ih*
dade, veći je od sviju; i niko ih ne može oteti iz
ruke oca mojega. 30 Ja i otac jedno smo. 31 A
Židovi opet uzeše kamenje da ga ubiju. 32 Isus
im odgovori: mnoga vam dobra djela javih od
oca svojega; za koje od onih djela bacate kame-
nje na me? 33 Odgovoriše mu Židovi govoreći:
za dobro djelo ne bacamo kamenja na te, nego
za hulu na Boga, što ti, čovjek budući, gradiš se
Bogom. 34 Isus im odgovori: ne stoji li napisano u
zakonu vašemu: ja rekoh: bogovi ste? 35 Ako
one nazva bogovima kojima riječ Božja bi, i pi-
smo se ne može pokvariti; 36 Kako vi govorite
onome kojega otac posveti i posla na svijet: hulu
na Boga govoriš, što rekoh: ja sam sin Božji?
37 Ako ne tvorim djela oca svojega nevjerujte
mi. 38 Ako li tvorim, ako meni i ne vjerujete,
djelima mojima vjerujte, da poznate i vjerujete
da je otac u meni i ja u njemu. 39 Tada opet
gledahu da ga uhvate; ali im se izmače iz ruku.
40 I otide opet preko Jordana na ono mjesto gdje
Ivan prije kršćavaše; i osta ondje. 41 I mnogi

dođoše k njemu i govorahu: Ivan ne učini ni jednoga čuda, ali sve što kaza Ivan za ovoga istina bijaše. 42 I mnogi vjerovahu u njega ondje.

GLAVA 11.

Oživljavanje Lazara.

Bijaše pak jedan bolesnik, Lazar iz Betanije iz sela Marije i Marte sestre njezine. 2 (A Marija, koje brat Lazar bolovaše, bijaše ona što pomaza Gospodina mirom i otre noge njegove svojom kosom.) 3 Onda poslaše sestre k njemu govoreći: Gospodine? gle, onaj koji ti je mio bolestan je. 4 A kad ču Isus, reče: ova bolest nije smrt, nego na slavu Božju, da se proslavi sin Božji s nje. 5 A Isus ljubljaše Martu i sestru njezinu i Lazara. 6 A kad ču da je bolestan, tada osta dva dana na onom mjestu gdje bijaše. 7 A po tom reče učenicima: hajdemo opet u Judeju. 8 Učenici mu rekoše: Rabi! sad Židovi hotijahu da te ubiju kamenjem, pa opet hoćeš da ideš onamo? 9 Isus odgovori: nije li dvanaest sata u danu? tko danju ide ne spotiče se, jer vidi svjetlo ovoga svijeta; 10 A tko ide noću spotiče se, jer nema svjetla u njemu. 11 Ovo kaza, i po tom reče im: Lazar, naš prijatelj, zaspa; nego idem da ga probudim. 12 Onda mu rekoše učenici njegovi: Gospodine! ako je zaspao, ustaće. 13 A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna. 14 Tada im Isus kaza upravo: Lazar umrije. 15 I milo mi je vas radi što nijesam bio onamo da vjerujete: nego hajdemo k njemu. 16 Onda Toma, koji se zvaše Blizanac, reče učenicima: hajdemo i mi da pomremo s njim. 17 A kad dođe Isus, nađe ga a *on* već četiri dana u grobu. 18 (A Betanija bijaše

blizu Jeruzolima oko petnaest potrkališta.) 19 I
mnogi od Židova bijahu došli k Marti i Mariji da
ih tješe za bratom njihovim. 20 Kad Marta dakle
ču da Isus ide, iziđe predanj, a Marija sjedaše
doma. 21 Onda reče Marta Isusu: Gospodine!
da si bio ovdje, ne bi moj brat umro. 22 A i sad
znam da što zaištеš u Boga, daće ti Bog. 23 Isus
joj reče: brat će tvoj ustati. 24 Marta mu reče:
znam da će ustati o uskrsnuću, u posljednji dan.
25 A Isus joj reče: ja sam uskrsnuće i život: koji
vjeruje u mene ako i umre, živjeće. 26 I nijedan
koji živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti u vijeke.
Vjeruješ li ovo? 27 Reče mu: da, Gospodine!
ja vjerovah da si ti Krst sin Božji koji je trebao
da dođe na svijet. 28 I ovo rekavši otide te zovnu
tajno Mariju sestru svoju govoreći: učitelj je do-
šao i zove te. 29 A ona kako ču, usta brzo i
otide k njemu; 30 Jer Isus još ne bijaše došao u
selo, nego bijaše na onom mjestu gdje ga srete
Marta. 31 A Židovi onda koji bijahu s njom u
kući i tješahu je, kad vidješe Mariju da brzo usta
i iziđe, pođoše za njom govoreći da ide na grob
da plače onamo. 32 A Marija kako dođe gdje
bijaše Isus, i vidje ga, pade na noge njegove go-
voreći mu: Gospodine! da si ti bio ovdje, ne bi
umro moj brat. 33 Onda Isus kad je vidje gdje
plače, i gdje plaču Židovi koji dođoše s njom,
zgrozi se u duhu, i sam postade žalostan. 34 I
reče: gdje ste ga metnuli? Rekoše mu: Gospo-
dine! hajde da vidiš. 35 Udariše suze Isusu.
36 Onda Židovi govorahu: gledaj kako ga ljub-
ljaše. 37 A neki od njih rekoše: ne mogaše li
ovaj koji otvori oči slijepcu učiniti, da i ovaj ne
umre? 38 A Isus opet se zgrozi u sebi, i dođe na

grob; a bijaše pećina, i kamen ležaše na njoj.
39 Isus reče: uzmite kamen. Reče mu Marta, sestra
onoga što je umro: Gospodine! već smrdi; jer su če-
tiri dana kako je umro. 40 Isus joj reče: ne rekoh
li ti da ako vjeruješ vidjećeš slavu Božju?
41 Uzeše dakle kamen gdje ležaše mrtvac; a
Isus podiže oči gore, i reče: oče! hvala ti što si
me uslišao. 42 A ja znadoh da me svagda slu-
šaš; nego rekoh naroda radi koji ovdje stoji, da
vjeruju da si me ti poslao. 43 I ovo rekavši
zovnu iza glasa: Lazare! iziđi napolje. 44 I izi-
đe mrtvac obavit platnom po rukama i po nogama
i lice njegovo ubrusom povezano. Isus im reče:
razdriješite ga i pustite nek ide. 45 Onda mnogi
od Židova koji bijahu došli k Mariji i vidješe što
učini Isus, vjerovahu u njega.

Napadanje glavara svećeničkih na život Isusov.

46 A neki od njih otidoše k farisejima i kazaše
im što učini Isus. 47 Onda glavari svećenički i
fariseji sabraše skupštinu, i govorahu: što ćemo
činiti? Čovjek ovaj čini mnoga čudesa. 48 Ako
ga ostavimo tako, svi će u njega vjerovati: pa
će doći Rimljani i uzeti nam zemlju i narod.
49 A jedan od njih, po imenu Kaifa, koji one go-
dine bijaše poglavar svećenički, reče im: vi ne-
znate ništa; 50 I ne mislite da je nama bolje da
jedan čovjek umre za narod, nego li da sav narod
propadne. 51 A ovo ne reče sam od sebe, nego,
budući poglavar svećenički one godine, proreče
da Isusu valja umrijeti za narod; 52 I ne samo
za narod, nego da i rasijanu djecu Božju skupi u
jedno. 53 Od toga dakle dana dogovoriše se da
ga ubiju. 54 A Isus više ne hođaše javno po Ži-
dovima, nego odande otide u kraj blizu pustinje u

grad po imenu Efrem, i ondje hođaše s učenicima
svojima. 55 A bijaše blizu vazam židovski, i
mnogi iz onoga kraja dođoše u Jeruzolim prije
vazma da se očiste. 56 Tada tražahu Isusa, i
stojeći u crkvi govorahu medu sobom: što mi-
slite vi zašto ne dolazi na praznik? 57 A glavari
svećenički i fariseji izdaše zapovijed ako ga tko
opazi gdje je, da javi da ga uhvate.

GLAVA 12.

Pomast Isusova u Betaniji.

A Isus prije vazma na šest dana dođe u Betaniju
gdje bijaše Lazar što umrije, koga podiže iz
mrtvih. 2 Ondje mu pak zgotoviše večeru, i
Marta služaše, a i Lazar sjeđaše s njim za trpe-
zom; 3 A Marija uzevši litru pravoga nardova
mnogocjenoga mira pomaza noge Isusove, i oti-
raše kosom svojom noge njegove; a kuća se na-
puni mirisa od mira. 4 Onda reče jedan od uče-
nika njegovih, Juda Šimunov Iškariot, koji ga po-
slije izdade: 5 Zašto se ovo miro ne prodade za
trista groša i ne dade siromasima? 6 A ovo ne
reče što se staraše za siromahe, nego što bijaše
lupež i imaše kovčežić, i nošaše što se metaše
unj. 7 A Isus reče: ne dirajte u nju; ona je to
radila za dan mojega pogreba; 8 Jer siromahe
svagda imate sa sobom, a mene nemate svagda.
9 Razumje pak mnogi narod iz Judeje da je ondje i
dođoše ne samo Isusa radi nego i da vide Lazara
kojega podiže iz mrtvih. 10 A glavari svećenički
dogovoriše se da i Lazara ubiju; 11 Jer mnogi
njega radi iđahu iz Judeje i vjerovahu u Isusa.

Ulazak u Jeruzolim.

12 A sutradan mnogi od naroda koji bijaše do-
šao na praznik, čuvši da Isus ide u Jeruzolim,

13 Uzeše grane od finika i izidoše mu na susret, i
vikahu govoreći: hosana! blagosloven koji ide u
ime Gospodinovo, kralj Izraelov. 14 A Isus na-
šavši magare usjede nanj, kao što je pisano:
15 Neboj se kćeri Sionova, evo kralj tvoj ide sje-
deći na magaretu. 16 Ali ovo učenici njegovi ne
razumješe prije: nego kad se proslavi Isus onda
se opomenuše, da ovo bijaše za njega pisano, i
ovo mu učiniše. 17 A narod svjedočaše koji bi-
jaše prije s njim kad Lazara izazva iz groba i po-
diže ga iz mrtvih. 18 Zato ga i srete narod, jer
čuše da on učini ovo čudo. 19 A fariseji govora-
hu među sobom: vidite da ništa ne pomaže? gle,
svijet ide za njim.

O plodu njegove smrti. Glas s neba.

20 A bijahu neki Grci među onima koji bijahu
došli na praznik, da se mole Bogu. 21 Ovi dakle
pristupiše k Filipu, koji bijaše iz Betsaide Galilej-
ske i moljahu ga govoreći: Gospodine! mi bismo
htjeli da vidimo Isusa. 22 Dođe Filip i kaza An-
driji, a Andrija i Filip opet kazaše Isusu. 23 A
Isus odgovori im govoreći: dođe čas da se pro-
slavi sin čovječji. 24 Zaista, zaista vam kažem:
ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre,
onda jedno ostane; ako li umre mnogo roda donosi:
25 Koji ljubi dušu svoju izgubiće je, a tko mrzi
na dušu svoju na ovom svijetu, sačuvaće je za ži-
vot vječni. 26 Tko meni služi, zamnom nek ide, i
gdje sam ja ondje i sluga moj neka bude; i tko me-
ni služi onoga će poštovati otac moj. 27 Sad je
duša moja žalosna; i što da kažem? Oče! sačuvaj
me od ovoga časa; ali zato dođoh na čas ovaj.
28 Oče! proslavi ime svoje! Tada glas dođe s ne-
ba: i proslavio sam i opet ću proslaviti. 29 A kad

ču narod koji stajaše, govorahu: grom zagrmi; a
drugi govorahu: anđeo mu govori. 30 Isus odgo-
vori i reče: ovaj glas ne bi mene radi nego naro-
da radi. 31 Sad je sud ovome svijetu: sad će biti
istjeran knez ovoga svijeta napolje. 32 I kad ja
budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.
33 A ovo govoraše da pokaže kakvom će smrti
umrijeti. 34 Narod mu odgovori: mi čusmo iz za-
kona da će Krst ostati u vijeke; kako ti govoriš
da se sinu čovječjemu valja podignuti? Tko je taj
sin čovječji? 35 A Isus im reče: još je malo
vremena svjetlost s vama; hodite dok svjetlost
imate, da vas tama ne obuzme; jer tko hoda po ta-
mi nezna kuda ide. 36 Dok svjetlost imate vje-
rujte svjetlosti, da budete sinovi svjetlosti. Re-
kavši ovo Isus otide i sakri se od njih.

Nevjera Židova.

37 Ako je i činio tolika čudesa pred njima, opet
u njega ne vjerovahu: 38 Da se zbude riječ
Izaije proroka koji reče: Gospodine! tko vjerova
govoru našemu? i ruka Gospodinova kome se ot-
kri? 39 Zato ne mogahu vjerovati, jer opet re-
če Izaija: 40 Zaslijepio je oči njihove i okame-
nio srca njihova, da ne vide očima ni srcem ra-
zumiju, i ne obrate se da ih iscijelim. 41 Ovo
reče Izaija kad vidje slavu njegovu i govoraše za
njega. 42 Ali opet i od knezova mnogi u njega
vjerovahu; nego radi fariseja ne priznavahu, da
ne bi bili izagnani iz zbornice; 43 Jer im većma
omilje slava ljudska nego slava Božja. 44 A Isus
povika i reče: tko u mene vjeruje, ne vjeruje u
mene, nego onoga koji me posla; 45 I tko vidi
mene vidi onoga koji me posla. 46 Ja dođoh
svjetlost na svijet da nijedan koji u mene vjeruje

ne ostane u tami. 47 I tko čuje moje riječi i ne
vjeruje, ja mu ne ću suditi; jer ja ne dođoh da
sudim svijetu, nego da spasem svijet. 48 Koji se
odriče mene, i ne prima riječi mojih, ima sebi
sudiju: riječ koju ja govorih ona će mu suditi u
posljednji dan; 49 Jer ja od sebe ne govorih, ne-
go otac koji me posla on mi dade zapovijed što
ću kazati i što ću govoriti. 50 I znam da je za-
povijed njegova život vječni. Što ja dakle govo-
rim onako govorim, kao što mi reče otac.

GLAVA 13.

Pranje nogu.

A pred praznik vazma, znajući Isus da mu dođe
čas da prijeđe iz ovoga svijeta k ocu, kako je
ljubio svoje koji bijahu na svijetu, do kraja ih
ljubljaše. 2 I po večeri kad već đavao bijaše met-
nuo u srce Judi Šimunovu Iškariotu da ga izda,
3 Znajući Isus da mu sve otac dade u ruke, i da
od Boga iziđe, i k Bogu ide, 4 Ustade od večere,
i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže;
5 Po tom usu vodu u umivaonicu, i poče prati no-
ge učenicima i otirati ubrusom kojim bješe za-
pregnut. 6 Onda dođe k Šimunu Petru, i on mu
reče: Gospodine; zar ti moje noge da pereš?
7 Isus odgovori i reče mu: što ja činim ti sad ne-
znaš, ali ćeš poslije doznati. 8 Reče mu Petar:
nikad ti ne ćeš prati moje noge. Isus mu odgo-
vori: ako te ne operem nemaš dijela samnom.
9 Reče mu Šimun Petar: Gospodine! ne samo no-
ge moje, nego i ruke i glavu. 10 Isus mu reče:
opranome ne treba do samo noge oprati, jer je
sav čist; i vi ste čisti, ali ne svi. 11 Jer znadija-
še izdajnika svojega, zato reče: nijeste svi čisti.
12 A kad im opra noge, uze haljine svoje, i sje-

davši opet za trpezu reče im: znate li što ja učinih vama? 13 Vi zovete mene učiteljem i Gospodinom; i pravo velite: jer jesam. 14 Kad dakle ja oprah vama noge Gospodin i učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. 15 Jer ja vam dadoh primjer da i vi tako činite, kao što ja vama učinih. 16 Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao. 17 Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete. 18 Ne govorim za sve vas, jer ja znam koje izabrah; nego da se zbude pismo: koji samnom hljeb jede podiže petu svoju na me. 19 Sad vam kažem prije nego se zbude, da, kad se zbude, vjerujete da sam ja. 20 Zaista, zaista vam kažem: koji prima onoga koga pošljem, mene prima; a tko prima mene, prima onoga koji me posla.

Isus označuje izdajicu.

21 Rekavši ovo Isus posta žalostan u duhu, i posvjedoči i reče: zaista, zaista vam kažem: jedan između vas izdaće me. 22 Onda se učenici sgledahu među sobom, i čuđahu se za koga govori. 23 A jedan od učenika njegovih, kojega Isus ljubljaše, sjeđaše za trpezom na krilu Isusovu. 24 Onda namignu na njega Šimun Petar da zapita tko bi *to* bio za koga govori. 25 A on leže na prsi Isusove i reče mu: Gospodine! tko je *to*? 26 Isus odgovori: onaj je kome ja umočivši zalogaj dam. I umočivši zalogaj dade Judi Šimunovu Iškariotu. 27 I po zalogaju tada uđe u njega sotona. Onda mu reče Isus: što činiš čini brže. 28 A ovo ne razumje niko od njih što sjeđahu za trpezom zašto mu reče. 29 A neki mišljahu, budući da u Jude bijaše kesa, da mu Isus reče: kupi što treba za praznik; ili da

da što siromašnima. 30 A on uzevši zalogaj odmah iziđe; a bijaše noć.

Nova zapovjest ljubavi.

31 Kad on iziđe, *onda* Isus reče: sad se proslavi sin čovječji, i Bog se proslavi u njemu. 32 Ako se Bog proslavi u njemu, i Bog će njega proslaviti u sebi, i odmah će ga proslaviti. 33 Dječico! još sam malo s vama; tražićete me, i kao što rekoh Židovima; kuda ja idem vi nemožete doći, i vama govorim sad. 34 Novu vam zapovijed dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubljah, da se i vi ljubite među sobom. 35 Po tom će svi poznati da ste moji učenici, ako imate ljubav među sobom.

Isus navješćuje odricanje Petrovo.

36 Reče mu Šimun Petar: Gospodine! kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem nemožeš sad ići zamnom, ali ćeš poslije poći zamnom. 37 Petar mu reče: Gospodine! zašto nemogu sad ići za tobom? dušu ću svoju položiti za te. 38 Odgovori mu Isus: dušu li ćeš svoju položiti za me? Zaista, zaista ti kažem: ne će pijetao zapjevati dok me se triput ne odrečeš.

GLAVA 14.

Oprosni govor Isusa. Navješćivanje svetoga duha.

Da se ne plaši srce vaše, vjerujte u Boga i u mene vjerujte. 2 Mnogi su stanovi u kući oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto. 3 I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. 4 I kuda ja idem znate, i put znate. 5 Reče mu Toma: Gospodine! neznamo kuda ideš; i kako možemo put znati? 6 Isus mu reče: ja sam put i istina i život; niko

ne će doći k ocu do kroza me. 7 Kad biste mene
znali onda biste znali i oca mojega; i otsele po-
znajete ga, i vidjeste ga. 8 Reče mu Filip: Go-
spodine! pokaži nam oca, i biće nam dosta. 9 Isus
mu reče: toliko sam vrijeme s vama i nijesi me
poznao Filipe? koji vidi mene, vidi oca; pa
kako ti govoriš: pokaži nam oca? 10 Zar ne vje-
ruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Riječi koje
vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac
koji stoji u meni on tvori djela. 11 Vjerujte meni
da sam ja u ocu i otac u meni; ako li *meni* ne
vjerujete, vjerujte mi po tim djelima, 12 Zaista,
zaista vam kažem: koji vjeruje u mene, djela koja
ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti;
jer ja idem k ocu svojemu; 13 I štogod zaištete
u oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se pro-
slavi otac u sinu. 14 I ako što zaištete u ime mo-
je, ja ću učiniti. 15 Ako imate ljubav k meni, za-
povijedi moje držite. 16 I ja ću umoliti oca, i da-
će vam drugoga utješitelja, da bude s vama u
vijeke. 17 Duha istine, kojega svijet nemože
primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga
poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti.
18 Ne ću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama.
19 Još malo, i svijet mene više ne će vidjeti; a vi
ćete me vidjeti; jer ja živim, i vi ćete živjeti.
20 U onaj ćete vi dan doznati da sam ja u ocu
svojemu, i vi u meni, i ja u vama. 21 Tko ima
zapovijedi moje i drži ih on je onaj što ima lju-
bav k meni; a koji ima ljubav k meni imaće k
njemu ljubav i otac moj; i ja ću imati ljubav k
njemu, i javiću mu se sam. 22 Reče mu Juda ne
Iškariot: Gospodine! što je to da ćeš se nama javiti,
a ne svijetu? 23 Isus odgovori i reče mu: tko ima

ljubav k meni, držaće riječ moju; i otac moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti. 24 Koji nema ljubavi k meni ne drži mojih riječi; a riječ što čujete nije moja, nego oca koji me posla. 25 Ovo vam kazah dok sam s vama. 26 A utješitelj Duh sveti, kojega će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh. 27 Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam *ga* kao što svijet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji. 28 Čuste da vam ja kazah: idem, i doći ću k vama. Kad biste imali ljubav k meni, onda biste se obradovali što rekoh: idem k ocu; jer je otac moj veći od mene. 29 I sad vam kazah, prije dok se nije zbilo, da vjerujete, kad se zbude. 30 Već neću mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovoga svijeta, i u meni nema ništa. 31 Nego da vidi svijet da imam ljubav k ocu, i kao što mi zapovjedi otac onako tvorim. Ustanite, hajdemo odavde.

GLAVA 15.

Nastavak. Krist kao čokot.

Ja sam pravi čokot, i otac je moj vinogradar; 2 Svaku lozu na meni koja ne rađa roda otsjeći će je; i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi. 3 Vi ste već očišćeni riječju koju vam govorih. 4 Budite u meni i ja *ću* u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. 5 Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa. 6 Tko u meni ne ostane izbaciće se napolje kao loza, i osušiće se, i skupiće je i u oganj baciti i spaliti. 7 Ako ostanete u

meni i riječi moje u vama ostanu, štogod hoćete
ištite, i biće vam. 8 Tim će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici.
9 Kao što otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj. 10 Ako zapovijedi moje uzdržite, ostaćete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovijedi oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj. 11 Ovo vam kazah, da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni. 12 Ovo je zapovijed moja da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama.
13 Od ove ljubavi niko veće nema, da tko dušu svoju položi za prijatelje svoje. 14 Vi ste prijatelji moji ako tvorite što vam ja zapovijedam.
15 Više vas ne nazivam slugama; jer sluga nezna što radi gospodar njegov: nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od oca svojega. 16 Vi mene ne izabraste, nego ja vas izabrah, i postavih vas da vi idete i rod rodite; i da vaš rod ostane, da štogod zaištete u oca u ime moje da vam da. 17 Ovo vam zapovijedam da imate ljubav među sobom. 18 Ako svijet na vas uzmrzi, znajte da na mene omrznu prije vas. 19 Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio; a kako nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izabrah, zato mrzi na vas svijet. 20 Opominjite se riječi koju vam ja rekoh: nije sluga veći od gospodara svojega. Ako mene izagnaše, i vas će izagnati; ako moju riječ održaše i vašu će održati.
21 Ali sve će vam ovo činiti za ime moje, jer ne poznaju onoga koji me posla. 22 Da nijesam bio došao i govorio im ne bi grijeha imali; a sad izgovora ne će imati za grijeh svoj. 23 Koji mrzi na mene i na oca mojega mrzi. 24 Da nijesam

bio djela tvorio među njima kojih niko drugi ne
tvori, ne bi grijeha imali; a sad i vidješe, i omrz-
nuše na mene i na oca mojega. 25 Ali da se
zbude riječ napisana u zakonu njihovom: omrz-
nuše na mene nizašto. 26 A kad dođe utješitelj,
koga ću vam poslati od oca, Duh istine, koji od
oca izlazi, on će svjedočiti za mene. 27 A i vi
ćete svjedočiti, jer ste od početka samnom.

GLAVA 16.

Nastavak i konac. O odlazku k ocu.

Ovo vam kazah da se ne sablaznite. 2 Izgoniće
vas iz sbornica; a doći će vrijeme kad će sva-
kikoji vas ubije misliti da Bogu službu čini. 3 I
ovo će činiti, jer ne poznaše oca ni mene. 4 Nego
vam ovo kazah kad dođe vrijeme da se opome-
nete ovoga da vam ja kazah; a isprva ne kazah
vam ovo, jer bijah s vama. 5 A sad idem k ono-
me koji me posla, i niko me od vas ne pita: kuda
ideš? 6 Nego što vam ovo kazah, žalošću napuni se
srce vaše. 7 Nego vam ja istinu govorim: bolje
je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utješi-
telj ne će doći k vama; ako li idem: poslaću ga k
vama. 8 I kad on dođe pokaraće svijet za grijeh,
i za pravdu, i za sud; 9 Za grijeh dakle što ne
vjeruju u mene; 10 A za pravdu što idem k ocu
svojemu, i više me ne ćete vidjeti; 11 A za sud
što je knez ovoga svijeta osuđen. 12 Još vam
mnogo imam kazati; ali sad nemožete nositi.
13 A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na
svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će
govoriti što čuje, i javiće vam što će biti u na-
predak. 14 On će me proslaviti, jer će od moje-
ga uzeti, i javiće vam: 15 Sve što ima otac moje
je: zato rekoh da će od mojega uzeti, i javiti

vam. 16 Još malo, i ne ćete me vidjeti, i opet
malo, pa ćete me vidjeti: jer idem k ocu. 17 A
neki od učenika njegovih rekoše među sobom:
što je to što nam kaže: još malo, i ne ćete me vi-
djeti, i opet malo, pa ćete me vidjeti; i: ja idem
k ocu? 18 Govorahu dakle: što je to što govori:
malo? neznamo što govori. 19 A Isus razumje
da hotijahu da ga zapitaju, pa im reče: zato li
se zapitujete među sobom što rekoh: još malo i
ne ćete me vidjeti, i opet malo pa ćete me vidjeti?
20 Zaista, zaista vam kažem da ćete vi zaplakati
i ridati, a svijet će se radovati; i vi ćete žalo-
sni biti, ali će se vaša žalost okrenuti na radost.
21 Žena kad rađa trpi muku; jer dođe čas njezin;
ali kad rodi dijete, više se ne opominje žalosti od
radosti, jer se rodi čovjek na svijet. 22 Tako i
vi dakle imate sad žalost; ali ću vas opet vidjeti,
i radovaće se srce vaše, i vaše radosti niko ne će
uzeti od vas; 23 I u onaj dan ne ćete me pitati
nizašto. Zaista, zaista vam kažem da štogod uzi-
štete u oca u ime moje, daće vam. 24 Doslije ne
iskaste ništa u ime moje; ištite i primićete, da ra-
dost vaša bude ispunjena. 25 Ovo vam govorih
u pričama; ali će doći vrijeme kad vam više ne
ću govoriti u pričama, nego ću vam upravo javiti
za oca. 26 U onaj ćete dan u ime moje zaiskati,
i ne velim vam da ću ja umoliti oca za vas; 27 Jer
sâm otac ima ljubav k vama kao što vi imaste
ljubav k meni, i vjerovaste da ja od Boga iziđoh.
28 Iziđoh od oca, i dođoh na svijet; i opet ostav-
ljam svijet, i idem k ocu. 29 Rekoše mu učenici
njegovi: eto sad pravo govoriš, a priče nikakve
ne govoriš. 30 Sad znamo da sve znaš, i ne treba
ti da te tko pita. Po tome vjerujemo da si od Boga

izišao. 31 Isus im odgovori: zar sad vjerujete?
32 Evo ide čas, i već je nastao, da se razbjegnete
svaki na svoju *stranu* i mene sama ostavite; ali
nijesam sam, jer je otac samnom. 33 Ovo vam
kazah, da u meni mir imate. U svijetu ćete imati
nevolju; ali nebojte se, jer ja nadvladah svijet.

GLAVA 17.

Velikosvećenička molitva Isusa za sebe, njegovi učenici i njegova općina.

Ovo govoraše Isus, pa podiže oči svoje na nebo i
reče: oče! dođe čas, proslavi sina svojega, da
i sin tvoj proslavi tebe; 2 Kao što si mu dao,
vlast nad svakim tijelom da svemu što si mu dao
dade život vječni. 3 A ovo je život vječni da po-
znaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si po-
slao Isukrsta. 4 Ja tebe proslavih na zemlji:
posao svrših koji si mi dao da radim. 5 I sad
proslavi ti mene, oče, u tebe samoga slavom koju
imadoh u tebe prije nego svijet postade. 6 Ja
javih ime tvoje ljudima koje si mi dao od svi-
jeta; tvoji bijahu pa si ih meni dao, i tvoju riječ
održaše. 7 Sad razumješe da je sve što si mi dao
od tebe. 8 Jer riječi koje si dao meni dadoh im;
i oni primiše, i poznadoše istinito da od tebe izi-
đoh, i vjerovaše da si me ti poslao. 9 Ja se za
njih molim: ne molim se za (sav) svijet, nego za
one koje si mi dao, jer su tvoji. 10 I moje je sve
tvoje, i tvoje moje; i ja se proslavih u njima.
11 I više nijesam na svijetu, a oni su na svijetu,
a ja idem k tebi. Oče sveti! sačuvaj ih u ime svo-
je, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi.
12 Dok bijah s njima na svijetu, ja ih čuvah u
ime tvoje; one koje si mi dao, sačuvah i niko od
njih ne pogibe osim sina pogibli, da se ispuni

pismo. 13 A sad k tebi idem, i ovo govorim na
svijetu, da imaju radost moju ispunjenu u sebi.
14 Ja im dadoh riječ tvoju; i svijet omrznu na
njih, jer nijesu od svijeta, kao ni ja što ni-
jesam od svijeta. 15 Ne molim te da ih uz-
meš sa svijeta, nego da ih sačuvaš oda zla.
16 Od svijeta nijesu, kao ni ja što nijesam od
svijeta. 17 Osveti ih istinom svojom: riječ je
tvoja istina. 18 Kao što si ti mene poslao u svi-
jet, i ja njih poslah u svijet. 19 Ja posvećujem
sebe za njih, da i oni budu posvećeni istinom.
20 Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji
u me uzvjeruju radi njihove riječi. 21 Da svi
jedno budu, kao ti, oče, što si u meni i ja u tebi;
da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje
da si me ti poslao. 22 I slavu koju si mi dao
ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo
jedno. 23 Ja u njima i ti u meni: da budu sa-
svim jedno, i da pozna svijet da si me ti poslao
i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si
ljubav imao. 24 Oče! hoću da i oni koje si mi
dao budu samnom gdje sam ja; da vide slavu
moju koju si mi dao, jer si imao ljubav k meni
prije postanka svijeta. 25 Oče pravedni! svijet
tebe ne pozna, a ja te poznah, i ovi poznaše da si
me ti poslao. 26 I pokazah im ime tvoje, i po-
kazaću: da ljubav kojom si mene ljubio u njima
bude, i ja u njima.

GLAVA 18.

Uapšenje Isusa.

I rekavši ovo Isus iziđe s učenicima svojima
preko potoka Cedrona gdje bijaše vrt, u koji
uđe on i učenici njegovi. 2 A Juda izdajnik nje-
gov znadijaše *ono* mjesto; jer se Isus često skup-

ljaše ondje s učenicima svojima. 3 Onda Juda uze četu i od glavara svećeničkih i fariseja momke, i dodje onamo s bakljama i sa svijećama i s oružjem. 4 A Isus znajući sve što će biti od njega iziđe i reče im: koga tražite? 5 Odgovoriše mu: Isusa Nazaranina. Isus im reče: ja sam. A s njima stajaše i Juda koji ga izdavaše. 6 A kad im reče: ja sam; izmakoše se natrag i popadaše na zemlju. 7 Onda ih opet zapita Isus: koga tražite? A oni rekoše: Isusa Nazaranina. 8 Isus im odgovori: kazah vam da sam ja. Ako dakle mene tražite, ostavite ove nek idu. 9 Da se izvrši riječ što reče: ne izgubih ni jednoga od onih koje si mi dao. 10 A Šimun Petar imaše nož, pa ga izvadi i udari slugu poglavara svećeničkoga, i otsiječe mu desno uho. A sluzi bijaše ime Malho. 11 Onda reče Isus Petru: zadjeni nož u nožnice. Čašu koju mi dade otac zar da je ne pijem?

Isusovo priznanje pred velikim vijećem. Petrovo odricanje.

12 A četa i vojvoda i momci židovski uhvatiše Isusa i svezaše ga, 13 I odvedoše ga najprije Ani, jer bijaše tast Kaifi, koji bijaše poglavar svećenički one godine. 14 A Kaifa bijaše onaj što dade savjet Židovima da je bolje da umre jedan čovjek nego narod *da propadne.* 15 Za Isusom pak iđaše Šimun Petar i drugi učenik; a učenik onaj bijaše poznat kod poglavara svećeničkoga, i uđe s Isusom u dvor poglavara svećeničkoga; 16 A Petar stajaše na polju kod vrata. Onda iziđe onaj učenik što bijaše poznat kod poglavara svećeničkoga i reče vratarici te uvede Petra. 17 Onda reče sluškinja vratarica Petru: da nijesi i ti učenik ovoga čovjeka? On reče: nijesam, 18 A sluge i momci bijahu naložili oganj i stajahu te

se grijahu, jer bijaše zima; a i Petar stajaše s njima i grijaše se. 19 Poglavar pak svećenički zapita Isusa za učenike njegove i za njegovu nauku. 20 Isus mu odgovori: ja govorih javno svijetu, ja svagda učih u zbornici i u crkvi, gdje se svagda skupljahu Židovi, i ništa tajno ne govorih. 21 Što pitaš mene? Pitaj one koji su slušali što sam im govorio; evo ovi znadu što sam ja govorio. 22 A kad on ovo reče, jedan od momaka koji stajahu ondje udari Isusa po obrazu, i reče: zar tako odgovaraš poglavaru svećeničkome? 23 Isus mu odgovori: ako zlo rekoh, dokaži *da je* zlo; ako li dobro, zašto me biješ? 24 I Ana ga posla svezana Kaifi poglavaru svećeničkome. 25 A Šimun Petar stajaše i grijaše se. Onda mu rekoše: da nijesi i ti od učenika njegovih? A on se odreče i reče: nijesam. 26 Reče jedan od sluga poglavara svećeničkoga koji bijaše rođak onome što mu Petar otsiječe uho: ne vidjeh li ja tebe u vrtu s njim? 27 Onda se Petar opet odreče; i odmah pijetao zapjeva.

Istraga pred Pilatom.

28 A Isusa povedoše od Kaife u sudnicu. Ali bijaše jutro, i oni ne uđoše u sudnicu da se ne bi opoganili, nego da bi mogli jesti vazam. 29 Onda Pilat iziđe k njima napolje i reče: kakovu krivicu iznosite na ovoga čovjeka? 30 Odgovoriše mu i rekoše: kad on ne bi bio zločinac ne bismo ga predali tebi? 31 A Pilat im reče: uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu. A Židovi mu rekoše: mi ne smijemo nikoga pogubiti. 32 Da se zbude riječ Isusova koju reče kazujući kakvom će smrti umrijeti. 33 Onda uđe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reče mu: ti si kralj ži-

dovski? 34 Isus mu odgovori: govoriš li ti to
sam od sebe, ili ti drugi kazaše za mene? 35 Pi-
lat odgovori: zar sam ja Židov? Rod tvoj i gla-
vari svećenički predaše te meni; što si učinio?
36 Isus odgovori: kraljevstvo moje nije od ovoga
svijeta; kad bi bilo od ovoga svijeta kraljevstvo
moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio
predan Židovima; ali kraljevstvo moje nije
odavde. 37 Onda mu reče Pilat: dakle si ti
kralj? Isus odgovori: ti govoriš da sam ja kralj.
Ja sam zato rođen, i zato dođoh na svijet da
svjedočim istinu. I svaki koji je od istine sluša
glas moj. 38 Reče mu Pilat: što je istina? I ovo
rekavši iziđe opet k Židovima, i reče im: ja ni-
kakve krivice ne nalazim na njemu. 39 A u vas
je običaj da vam jednoga pustim o vazmu, ho-
ćete li dakle da vam pustim kralja židovskoga?
40 Onda svi povikaše opet govoreći: ne ovoga,
nego Barabu. A Baraba bijaše hajduk.

GLAVA 19.

Isus pred Pilatom. Šibanje i krunjenje trnjem.

Tada dakle Pilat uze Isusa i išiba ga. 2 I voj-
nici spletavši vijenac od trnja metnuše mu na
glavu, i obukoše mu skrletnu haljinu, 3 I govo-
rahu: zdravo, kralju židovski! i tukahu ga po
obrazima. 4 Onda Pilat iziđe opet napolje, i
reče im: evo ga izvodim k vama napolje, da vi-
dite da na njemu ne nalazim nikakve krivice.
5 A Isus iziđe napolje pod vijencem od trnja i u
skrletnoj haljini. I reče im *Pilat*: evo čovjeka!
6 A kad ga vidješe glavari svećenički i momci,
povikaše govoreći: raspni ga, raspni. Pilat im
reče: uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim
na njemu krivice. 7 Odgovoriše mu Židovi: mi

imamo zakon i po zakonu našemu valja da umre,
jer načini sebe sinom Božjim. 8 Kad dakle Pi-
lat ču ovu riječ, poboja se većma 9 I opet uđe
u sudnicu, i reče Isusu: odakle si ti? A Isus mu
ne dade odgovora. 10 A Pilat mu reče: zar meni
ne govoriš? neznaš li da imam vlast raspeti te,
i vlast imam pustiti te? 11 Isus odgovori: ne bi
imao vlasti nikakve nadamnom kad ti ne bi bilo
dano odozgo; zato onaj ima veći grijeh koji me
predade tebi. 12 Otada gledaše Pilat da ga
pusti. Ali Židovi vikahu govoreći: ako ovoga
pustiš nijesi prijatelj cesaru. Svaki koji sebe
kraljem gradi protivi se cesaru 13 Pilat dakle
čuvši ovu riječ izvede Isusa napolje, i sjede na
sudijsku stolicu na mjestu koje se zove kaldrma
a Jevrejski Gabata. 14 A bijaše petak u oči
vazma oko šestoga sata: i *Pilat* reče Židovima:
evo kralj vaš. 15 A oni vikahu: uzmi, uzmi,
raspni ga. Pilat im reče: zar kralja vašega da
razapnem? Odgovoriše glavari svećenički: mi
nemamo kralja osim cesara.

Razapinjanje. Zadnje riječi i smrt.

16 Tada im ga dakle predade da se razapne.
A *oni* uzeše Isusa i odvedoše. 17 I noseći križ
svoj iziđe na mjesto koje se zove košturnica a
Jevrejski Golgota. 18 Ondje ga razapeše, i s
njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a
Isusa u srijedi. 19 Pilat pak napisa i natpis i
metnu na križ; a bješe napisano: Isus Nazaranin
kralj židovski. 20 I ovaj natpis čitahu mnogi od
Židova; jer mjesto bijaše blizu grada gdje raza-
peše Isusa; i bijaše napisano jevrejski, grčki,
latinski. 21 A židovski glavari svećenički govo-
rahu Pilatu: ne piši: kralj židovski, nego da

sam reče: ja sam kralj židovski. 22 Pilat od-
govori: što pisah, pisah. 23 A vojnici kad raza-
peše Isusa, uzeše njegove haljine i načiniše četiri
dijela, svakome vojniku po dijel, i dolamu; a do-
lama ne bijaše šivena *nego* izatkana sva s vrha
do dna. 24 Onda rekoše među sobom: da je ne
deremo, nego da bacimo kocke za nju kome će
dopasti. Da se zbude pismo koje govori: razdi-
jeliše haljine moje među sobom, i za dolamu moju
baciše kocke. Vojnici dakle tako učiniše. 25 A
stajahu kod križa Isusova mati njegova, i sestra
matere njegove Marija Kleofa, i Marija Man-
dalijena. 26 A Isus vidjevši mater i učenika koga
ljubljaše gdje stoje reče materi svojoj: ženo!
eto ti sina! 27 Po tom reče učeniku: eto ti ma-
tere! I od onoga časa uze ju učenik k sebi.
28 Po tom znajući Isus da se već sve svrši, da se zbude
pismo reče: žedan sam. 29 Ondje stajaše sud
pun octa; a oni napuniše spužvu octom, i natak-
nuvši na trsku, prinesoše k ustima njegovima.
30 A kad primi Isus ocat reče: svrši se. I prekloni-
vši glavu predade duh. 31 A budući da bijaše
petak, pa da ne bi tijelesa ostala na križu u subotu
(jer bijaše veliki dan ona subota), Židovi moljahu
Pilata da im prebiju golijeni pa da *ih* skinu.
32 Onda dođoše vojnici, i prvome dakle prebiše
golijeni i drugome raspetome s njim. 33 A do-
šavši do Isusa, kad ga vidješe da je već umro, ne
prebiše mu golijeni: 34 Nego jedan od vojnika
probode mu rebra kopljem; i odmah iziđe krv i
voda. 35 I onaj što vidje posvjedoči, i svjedo-
čanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu
govori da vi vjerujete. 36 Jer se ovo dogodi da
se zbude pismo: kost njegova da se ne prelomi.

37 I opet drugo pismo govori: pogledaće onoga koga probodoše.

Pokop.

38 A po tom Josip iz Arimateje, koji bijaše učenik Isusov ali kradom od straha židovskoga, moljaše Pilata da uzme tijelo Isusovo; i dopusti Pilat. Onda dođe i uze tijelo Isusovo. 39 A dođe i Nikodem, koji prije dolažaše k Isusu noću, i donese pomiješane smirne i aloja oko sto litara. 40 I uzeše tijelo Isusovo, i obaviše ga platnom s mirisima, kao što je običaj u Židova da ukopavaju. 41 I bijaše blizu *onoga* mjesta gdje bijaše razapet vrt, i u vrtu grob nov, u koji niko ne bijaše metnut. 42 Ondje dakle radi petka židovskoga, jer bijaše blizu grob, metnuše Isusa.

GLAVA 20.

Isus se pojavljuje poslije svoga uskrsnuća Mariji Magdaleni.

A u prvi *dan* nedjelje dođe Marija Magdalena na grob rano, još dok ne bijaše svanulo, i vidje da je kamen odvaljen od groba. 2 Onda otrča, i dođe k Šimunu Petru i k drugom učeniku koga ljubljaše Isus, i reče im: uzeše Gospodina iz groba i neznamo gdje ga metnuše. 3 A Petar iziđe i drugi učenik, i pođoše grobu. 4 Trčahu pak oba zajedno, i drugi učenik trčaše brže od Petra, i dođe prije grobu. 5 I nadvirivši se vidje haljine gdje leže; ali ne uđe. 6 Dođe pak Šimun Petar za njim, i uđe u grob, i vidje haljine same gdje leže. 7 I ubrus koji bijaše na glavi njegovoj ne s haljinama da leži nego posebno savit na jednom mjestu. 8 Tada dakle uđe i drugi učenik koji najprije dođe grobu, i vidje i vjerova. 9 Jer još ne znadijahu pisma da njemu valja ustati iz

mrtvih. 10 Onda otidoše opet učenici doma.
11 A Marija stajaše napolju kod groba i plakaše.
I kad plakaše nadviri se nad grob, 12 I vidje dva
anđela u bijelim haljinama gdje sjede jedan čelo
glave a jedan čelo nogu gdje bijaše ležalo tijelo
Isusovo. 13 I rekoše joj oni: ženo! što plačeš?
Reče im: uzeše Gospodina mojega, i neznam
gdje ga metnuše. 14 I ovo rekavši obazre se na-
trag, i vidje Isusa gdje stoji, i ne znadijaše da je
Isus. 15 Isus joj reče: ženo! što plačeš? koga
tražiš? A ona misleći da je vrtlar reče mu: gospo-
dine! ako si ga ti uzeo kaži mi gdje si ga metnuo,
i ja ću ga uzeti. 16 Isus joj reče: Marijo! A ona
obazrevši se reče mu: Raboni! koje znači učitelju.
17 Reče joj Isus: ne hvataj se mene, jer se
još ne vratih k ocu svojemu; nego idi k braći
mojoj i kaži im: vraćam se k ocu svojemu i ocu
vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu. 18 A
Marija Magdalena otide, i javi učenicima da vi-
dje Gospodina i kaza joj ovo.

Isus se pojavljuje jedanaestorici a osam dana poslije Tomi.

19 A kad bi u veče onaj prvi dan nedjelje i vrata
bijahu zatvorena gdje se bijahu učenici njegovi
skupili od straha židovskoga, dođe Isus i stade
na srijedu i reče im: mir vam. 20 Ovo rekavši
pokaza im ruke i rebra svoja. Onda se učenici
obradovaše vidjevši Gospodina. 21 A Isus im
reče opet: mir vam; kao što otac posla mene, i
ja šaljem vas. 22 I ovo rekavši dunu, i reče im:
primite Duha svetoga. 23 Kojima oprostite gri-
jehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće
se. 24 A Toma koji se zove Blizanac, jedan od
dvanaestorice, ne bijaše ondje s njima kad dođe

Isus. 25 A drugi mu učenici govorahu: vidjesmo
Gospodina. A on im reče: dok ne vidim na ruka-
ma njegovim rana od klinova, i ne metnem
prst svoj u rane od klinova, i ne metnem ruke
svoje u rebra njegova; ne ću vjerovati. 26 I po-
slije osam dana opet bijahu učenici njegovi unu-
tra, i Toma s njima. Dođe Isus kad bijahu vrata
zatvorena, i stade među njima i reče: mir vam.
27 Po tom reče Tomi: pruži prst svoj amo i vidi
ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra
moja, i ne budi nevjeran nego vjeran. 28 I od-
govori Toma i reče mu: Gospodin moj i Bog moj.
29 Isus mu reče: pošto me vidje vjerovao si;
blago onima koji ne vidješe i vjerovaše. 30 A i
mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima
svojima koja nijesu pisana u knjizi ovoj. 31 A
ova su napisana, da vjerujete da Isus jest Krst
sin Božji, i da vjerujući imate život u ime nje-
govo.

GLAVA 21.

Isusova pojava na jezeru Genezaretu.

Poslije toga opet se javi Isus učenicima svojima
na moru Tiberijadskom. A javi se ovako: 2 Bi-
jahu zajedno Šimun Petar i Toma koji se zvaše
Blizanac, i Natanael iz Kane Galilejske, i sinovi
Zebedejevi, i druga dvojica od učenika njegovih.
3 Reče im Šimun Petar: idem da lovim ribu. Re-
koše mu: idemo i mi s tobom. Onda iziđoše i od-
mah sjedoše u lađu, i onu noć ne uhvatiše ništa.
4 A kad bi jutro, stade Isus na brijegu; ali učenici
ne poznaše da je Isus. 5 A Isus im reče: djeco!
eda što imate za jelo? Odgovoriše mu: nemamo.
6 A on im reče: bacite mrežu s desne strane lađe,
i naći ćete. Onda baciše, i već ne mogahu izvući

ju od mnoštva ribe. 7 Onda učenik onaj koga
ljubljaše Isus reče Petru: to je Gospodin. A Šimun
Petar kad ču da je Gospodin, zapreže se košu-
ljom, jer bijaše gol, i skoči u more. 8 A drugi uče-
nici dođoše na lađi, jer ne bijahu daleko od zem-
lje nego oko dvjesta lakata, vukući mrežu s ribom.
9 Kad dakle izljezoše na zemlju, vidješe oganj
naložen, i na njemu metnutu ribu i hljeb. 10 Isus
im reče: prinesite od ribe što sad uhvatiste. 11 A
Šimun Petar uđe i izvuče mrežu na zemlju punu
velikih riba sto i pedeset i tri: i od tolikoga mno-
štva ne prodrije se mreža. 12 Isus im reče: ho-
dite objedujte. A nijedan od učenika se ne usudi
da ga pita; tko si ti? videći da je Gospodin. 13 A
dođe i Isus, i uze hljeb, i dade im, tako i ribu.
14 Ovo se već treći put javi Isus učenicima svo-
jima pošto ustade iz mrtvih.

Pitanje na Petra. Proročanstva o njemu i Ivanu.

15 A kad objedovaše, reče Isus Šimunu Petru:
Šimune Jonin! ljubiš li me većma nego ovi? Reče
mu: da, Gospodine! ti znaš da te ljubim. Reče
mu *Isus:* pasi jaganjce moje. 16 Reče mu opet
drugi put: Šimune Jonin! ljubiš li me? Reče mu:
da, Gospodine! ti znaš da te ljubim. Reče mu
Isus pasi ovce moje. 17 Reče mu po treći put:
Šimune Jonin! ljubiš li me? A Petar posta žalos-
tan što mu reče po treći put: ljubiš li me? i reče
mu: Gospodine! ti sve znaš, da te ljubim. Reče
mu Isus: pasi ovce moje. 18 Zaista, zaista ti ka-
žem: kad si bio mlad, opasivao si se sam, i hodio
si kuda si htio; a kad ostariš, širićeš ruke svoje
i drugi će te opasati i odvesti kuda ne ćeš. 19 A
ovo reče pokazujući kakom će smrti proslaviti
Boga. I rekavši ovo reče mu: hajde zamnom. 20 A

Petar obazrevši se vidje gdje za njim ide onaj
učenik koga Isus ljubljaše, koji i na večeri leže
na prsi njegove i reče: Gospodine! tko je taj koji
će te izdati? 21 Vidjevši Petar ovoga reče Isu-
su: Gospodine! a što će ovaj? 22 Isus mu reče:
ako hoću da on ostane dok ja ne dođem, što je
tebi *do toga*? Ti hajde zamnom. 23 Onda iziđe
ova riječ među braćom da onaj učenik ne će
umrijeti; ali Isus ne reče njemu da ne će umri-
jeti, nego: ako hoću da ostane dok ja ne dođem,
što je tebi *do toga*?

Konac knjige.

24 Ovo je onaj učenik koji svjedoči za ovo, koji
i napisa ovo: i znamo da je svjedočanstvo nje-
govo istinito. 25 A ima i drugo mnogo što učini
Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami
svijet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige.
Amen.